

№ 485.

5991

Armuleib.
J.S.Turgenev.

Eesti Rahva Muuseumile

Vanemuise
näitelava
✦ TARTUS. ✦

Armuleid.

Komöödia 2 waatuses.

J. S. Turgenew.

Tõlkinud: K. Kadak.

Wanemuise
näitelawa
✦ TARTUS. ✦

Wanemuise näitelawa.

1. April 1913.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

76109

Osalistad:

Pawel Nikolajewitsh Teletski, kollegianõunik, 32 aastat wana, Peterburi ametnik; külm, külm, mitte rumal, korralik, riides lihtsalt ja maitserikkalt. Igapäewane inimene, mitte halb, kuid ilma südamega.

Olga Petrowna Jaletskaja, sündinud Korina, tema naene, 21 aastat wana. Kää, pehmesüdamega olekus; unistab suurest ilmast ja ihtlasi kardab teda; armastab meest, peab ennast korralikult ilwele. Riides on hästi.

Wassili Semjonowitsh Kusowkin, aadeli-mees, kes Teletskite juures armuleiba süöb, 50 aastat wana. Kannab püstkraega ja wassknööpidega pikka kumbe.

Flegont Aleksandrowitsh Tropatshew, Teletskite naaber, 36 aastat wana. Küsimis, kellel nelisada hinge talupuegi on, piissimees. Pika kasvuga, silmapaistwa wälimusega, räägib kõvasti, edwistab. On ratsawäes teeninud ja leitnandina teenis-

3.

kusest lakunud. Käib Peterburis ja mötleb wäljamaale sõita. Oma loomu poolt koores ja isegi natuke alatu. Seljas on tal roheline äärmargune frakk, hallikad püksid, Hollandi west, siidist kaelaside määratu suure nõelaga. Kannab lakk-saapsaid ja kuldnuuga keppi. Juuksed on lühikeseks lõigatud, ä la malcontent.

Iwan Kusmitsh Iwanow, teine naaber, 45 aastat wana. Wägane ja waike inimene, kellel mitte oma jagu uhkust ei puudu, Kusowkini sõber. Annastab kirbe mõtteid mõlgutada. Kannab wana pruuni frakki, pestud kollast westi ja halle püksa. Wäga wane.

Karpatschow, ka naaber, 40 aastat wana. Wäga rumal, kannab wurrisid; peab ennast üles kui Tropatsewi adjutant. Mitte rikas. Kannab Ungari kumbe ja lain püksa. Räägib passihäälega.

Nartsos Konstantinowitsh Trembinski, Teletskite kojawalitseja. Kawal, karjub, jookseb ümber. Oieti suur tõbras. Riides on hästi, nõnda nagu ühe rikka maja kojawalitseja olema peab. Räägib üigesti, aga Walgi-Wene wäljarääkimisega.

Jegar Kartashow, walitseja, 60 aastat wana.
Tars, mine inimene. Kus võimalik - warastab.
Seljas pikkade siiludega sinine kuub.

Praskonja Iwanowna, pereemand, 50 aastat
wana. Kuiv, kivi ja sapine inimene. Pääs kan-
nab rätikut. Käib mustas riides, räägib ilma
hammasteta.

Masha, toatüdruk, 20 aastat wana. Piske
tüdruk.

Anpadist, rättrepp, 70 aastane. Wanadusest
mäeti ja lulliks jäänud. Tõnetuks jäänud ja
kõssi langenud endine mõisa majatseener.

Pjotr, teener, 25 aastat wana. Koor, terve
püss. Terawa keelega ja naljahammas.

Wasna, jooksupüss, 14 aastane.

Eimene waatus.

[Käitelawa kujutab saali ümka mõisniku majas;
paremal pool kaks akent ja üks aede; pahemal

pool üks wõrastetuppa, tagaseinas üks ettekotta.
 Akente wahel laud, mida wälja tõmmata võib;
 laua pääl malemängu kast. Ees pahemal pool
 teine laud ja kaks leentooli. Wõrastua ja ees-
 koja wahel käik koridori.]

Trembinski [näitelawa taga]. See on korratus.
 Igal pool näen ma siin korratust! See on an-
 daks andmata! ... [Teeri Pjotri ja jooksupoisi
Waswaga sisse tules]. Mul on warmilik käsk proua
 käest! Siin peawad kõik minu sõna kuulma.
 [Pjotrile]. Kas saad aru?

Pjotr. Nagu käsete.

Trembinski. Armuline proua täna oma mehega
 sija... - mind, näed, saatsiwad ette, - aga mis
 meil siin teeme? Mitte midagi! [Pöörab jooksu-
poisi poole]. Mis sina siin otsid? Wõleda
 armastad, mis? Saaiselda koh? [Haarab tal-
kõrwast kinni ja wenitab]. Jumala muidu lei-
 ba süüa? Seda teie kõik armastate, jumala
 muidu leiba süüa! Tunneme teid! Wälja!
 Oma koha pääle! [Jooksupoiss lähel ära.
Trembinski istub leentoolile]. Ma olen, jumala

est, päris otsas! [Kargab äles]. Aga miks siis seda rätseppa mulle näha ei tveda? Kuhu see rätsepp siis äieti jääb?

Pjotr [vaatab etteotsa]. Rätsepp on tulnud. Frembinski. Miks ta siis sisse ei tule? mida ta vatab? Tule siia, mennas, kuidas su nimi on?

[Anpadist tuleb sisse ja jääb ukse juurde seis- ma, käsa seljastaga hoides].

Frembinski [Pjotrile]. See on rätsepp?

Pjotr. On ta küll.

Frembinski [Anpadistile]. Kui wana sa oled, men- nas?

Anpadist. Seitsmeskümmes aasta wana, isane.

Frembinski [Pjotrile]. Ja teist rätseppa teil ei ole?

Pjotr. Ei ole. Oli teine aga ei wõlwanud. Pudi keele pärast.

Frembinski [käsa taewa poole tästes]. Missugune korratud! [Anpadistile]. Koh, sina, wana, tegid, mis küsti?

Anpadist. Tegiw, isane.

Frembinski. Kumbelele kraed külge õmblesid?

Anpadist. Õmblesin, isake. Ainult, kollast ka-
lewi tuli paudus... isake.

Frembinski. Koh, kuidas sa siis joonde said?

Anpadist. Ah, isake, mulle anti aidast wana
undrukutükk, misugune kollakas.

Frembinski [kättega meeldes]. Ära rüägi!...

Kuid siisgi, parata ei ole midagi. Ega kalewi
pärast nüüd enam linna minema ei hakata.

Mine. [Anpadist tahab minna]. Ja waata
mul! Kähku! Ekr muudu ma sulle, wennas...

Koh, mine. [Anpadist läheb ära. Frembinski
istub maha, kargab aga kogu jälle üles].

Ah ja! Kas puhastatakse aias teesid?

Pjotr. Kuidas muudu, puhastatakse. Küllast
ajasime neid, kes teolt waha, kokku.

Frembinski [kargab Pjotrile kallale]. Kes sina
üieti oled?

Pjotr [imestades]. Mis soovite?

Frembinski [läheb Pjotrile lähemale]. Kes sa oled,
küsitakse sinult?

Pjotr [kaswawa imestusega]. Mina?

Trembinski [stse Pjotri nina all]. Jah, sina, sina, sina! ... Kes sa oled? [Pjotr lähel segas-
ses, waatab Trembinski stsa ja waikib]

Trembinski. Siis ütles uneti kord — ma küsin
sinu käest, kes sa üteti oled?

Pjotr. Mina — — Pjotr.

Trembinski. Ei, sina oled teener — waat' sa
led. Maja — on sinu asi; ja lambisid puhas-
tada — ka sinu asi; aga aed — ei ole sinu asi.
Kas külast wõi mujalt inimesi kokku aeti,
see ei ole sinu asi. See on walitseja asi. Mina
sinu käest ei küsinud, mina sinu käest was-
tust ei nõudnud. Sinu asi on, walitsejale järele
minna. Waat' see on sinu asi.

Pjotr. Säält nad juba isegi tulewad.

[Jegor tuleb eestkojast sisse].

Trembinski. Aga, Jegor, Alexseitsh, tulite õige
parajal ajal. Ütelge, olge häa, kas andsite,
sääb aias, nende...

Jegor. Andsin käsu, Kartsos Konstantinotsh.
Ärge muretsege... Tubakat ehk soowite?

Trembinski [wõtab Jegori käest tubakat ja nuusutab].
Teie ei usu mitte, Jegor Alexseitsh, kui palju juh-

timist mul hommikust saadik on. Tun-
nistan teile awalikult, ma ei vadanud, et ma
ni suures mõisas niisugust korratust leiab!

Mitte teie asjades, muidugi, mitte mõisapidami-
ses, vaid majas.

Jegor. Jaa - aa!

Trembinski. Kujutage enesele ette, näituseks, ma
küsin: kas moosekantisid on? Teie saate aru-
hääraseid peab nagu kard ja kohus vastu võtma.
Mille üteldakse: on! Koh, ütlen mina, teage
nad siia. Mis te arvate? Kõik need moosekan-
did on kõiksugu ametites. Kes aednik, kes
kingsepp, kontrabass käib härjanarjas. Mille
järel see wälja näeb? Mänguriistad on kõike
korrast ära. Hadawaewalt sain toime. [Kuu-
sitab jälle tubakat].

Jegor. Raske ameti olete oma päält võtnud.

Trembinski. Ja, ma in küll ütelda, ma ei süü
mitte ilmaaegu leiba... Aga kuulge, kas moo-
sekandid seisawad trepi ees?

Jegor. Kuidas muidu, trepi ees jah. Hakkas
wähe wihma pisardama - siis tahtsivad pere-

tuppa ronida, ütlesivad, mänguriistad saada määrjaks. Mina aga, oieti ütelda, kihutasin nad wälja. Wäht, wõib alla, ei pane tähele — härrased wõiwad äkki tulla. Aga mänguriistu, wõib hõlma all hoida.

Trembinski. Wäga õigesti äeldid. Nüüd on siis wist küis korras.

Jegor. Olge mureta, Kartsos Konstantinotsh. [Waatab Pjetri pääle]. Mis sina siin wahid? Mine õige wälja oma koha pääle, mennis, soad aru? [Pjotr lähel ettekotta. Koridorist jookseb Masha sisse]. Pea, pea, pea, kuhu te rutata, peili?

Masha. Ah, Jegor Alexseitsh, jätke mind rahule! Praskowja Iwanowna isegi pinnis. [Jooksib ettekotta].

Jegor [waatab talle järele, pöörab siis Trembinski poole ja selgutab silma. Trembinski naerab kawalalt]. Subage nüsida, Kartsos Konstantinotsh, palju kell on?

Trembinski [waatab kella]. Kolm weerand üksteistkümmend. Iga silmapilk wõiwad härra-

sed tulla.

[Eeskojas ilmub Kusowkin nähtawale, jääb seis-
ma, teeb kellegile enese taga märkisiid, tuleb
ettewaatlikult sisse ja kobib laua poole akna
mahel].

Jegor. Lähen üige juukses kontorisse. Walla-
wanem ei ole wiimati oma habet suginud,
aga suudlema tükitab ta kindlasti...

[Pöörab ära minnes Kusowkiniga kokku].

Kusowkin. Tere, Jegor Alexseitsh.

Jegor [mitte ilma meelepahata]. Eh, Wassili
Semjonotsh, ei ole nüüd liiega aega. [Läheb
ettekättä. Kusowkin kobib laua poole edasi].

Frembinski [waatab ümber ja näeb Kusowkini.
Enesele]. Ah, see! [Kusowkin kumardab Frem-
binski poole. Frembinski nikutab hoolitult
pääga ja ütleb temale üliõla]. Koh, mis?
Teie ka siia? Tahate ka noori härrasid wastu
wotta?... a?

Kusowkin. Kuidas siis muudu.

Frembinski. Koh, olite ka rõõmus? [Ilma et
wastust wotaks]. Olete ennast ehtinud?

Kusowkin. Ja... see tähendab...

Trembinski. Wäga häa, väga häa... Teie mõite siin, murgas, istuda. [Kusowkin kumardab]. Ah ja! Oleksingi unustanud! Pjotr!... Pjotr!... Petrusška!... chis see siis on? Keegi ei ole eeskõjas?

Iwanow [eestkõjast pooleni pää wälja pistes]. Chis soovite?

Trembinski [imestades]. Subage... kuidas wiisi teie...?

Iwanow [mitti enam nähtawale tules]. Iwanow...

Iwan Kusmitsh... tema tutaw... [Wäitab Kusowkini pääle].

Kusowkin [Trembinskile]. Naaber... siitsamast... Tuli minu juurde wöörile.

Trembinski [pikkamööda ja pääd raputades]. Eh, ei ole praegu õige aeg... ei ole siin õige koht, minu härrad.

[Pjotr tuleb eeskõjast just Iwanowi nina alt mööda. Iwanow kaob ära].

Trembinski. Kuhu sa jääd? Tule ühes... Ma tahan näha, kuidas sul sääl kabinetis on...

Andugi mitte nii nagu ma näeksin. . .

Ette kord tee pääle!

[Mõlemad lähivad wõrastetuppa, Kusowkin jääb üksi].

Kusowkin [wäikse wairuse järel]. Wanja. . . a, Wanja!

Iwanow [estkojast, ilma et wälja tuleks]. Mis on?

Kusowkin. Tule sisse, Wanja, ei ole wiga, võib tulla.

Iwanow [tulib pikkamisi sisse]. Ma lähen parem ära.

Kusowkin. Ei, jää siia. Mis sest siis wiga? Sina tulid minu juurde. Tule siia. Näed, istu siia. See on siin, näed, minu nurgakene.

Iwanow. Lähteme parem sinu tuppa.

Kusowkin. Minu tuppa praegu ei saa minna. Sääb arendatarse nüüd pesu. Patju on ka tuba täis kantud. Aga mis siin siis wiga?

Iwanow. Ei, ma lähen parem koju.

Kusowkin. Ei, Wanja, sina jääd. Istu, waata, siia, is-tu. Minu istum ka. [Kusowkin istub].

Muu omad tulewad kehe. Saad neid näha.

Iwanow. Mis neist näha?

Kusowkin. Kuudas, mis neist näha? Olga Petrowna on ju Peterburis mehele läinud. Missugune see mees tal on? Koh, ja teda en-
nast ei ole meil sinuga ka ammugi enam
näinud. Rõhkem kui kuus aastat. Istu.

Iwanow. Ei maresa, Wassili Semjonõtsh, tüe-
puolest...

Kusowkin. Istu, istu, ütlen ma sulle. Sina
ära sellest waata, et uus majawalitseja karjub.
Jumal temaga! Selle jaoks on ta ju ametis.

Iwanow. Olga Petrowna on miski küll rikkale me-
hele läinud? [Istub].

Kusowkin. Ei tea, Wanja, kuudas seda ütelda,
aga näägitakse, alla tähtisametnik. Koh, Olga
Petrownale nõnda ka külbas. Ega ta siis terve
elu aeg oma tãdi juures ei wõinud elada.

Iwanow. Aga, Wassili Semjonõtsh, kui uus
hõrra meid sinuga wiimati wälja kihutab?

Kusowkin. Mis peaks ta meid wälja kihutama?

Iwanow. See tähendab, ma räägin sinust.

Kusowkin [ohates]. Tean, Wanja, tean. Sina, wennas,

oled, ütke, mis ütled, iskagi mõisaomanik.
Aga minu selgas ei ole riiegi ühest tükist õm-
meldud. Kõik teiste seljast. Aga süügi uus
härva mind minema ei aja. Kadunud härva-
seegi ei ajanud mind minema... Ja see oli
juba kord kuu.

Iwanow. Aga, Wassili Semjonõtsh, sina Peterburi
isandakesi ei tunne!

Kusowkin. Ja, Iwan Kusmitsh, kas nemad siis
nii...?

Iwanow. Räägitakse, lihtsalt häda! Mina ^{ka} neid
ei tunne, aga olen kuulnud.

Kusowkin [silmapilgu vaikimise järel.] Voh,
ees näe. Mina loodan Olga Petrowna päale.
Tema ei jäta hädasse.

Iwanow. Ei jäta hädasse! Tema on sind küll
üsnä ära unustanud. Tema läks ju siit ära,
pärast oma kadunud ema surma - ühes
oma tädiga - kui ta veel laps oli. Tema?
Tema ei olnud veel nelja teistkümmend aastatgi
vana. Sina mängisid ühes temaga nukkudega
- moni asi? Tema ei waatagi sinu päale.

Kusowkin. Koh, ei, Wanja.

Iwanow. Küll sa näed.

Kusowkin. Koh, jäta järele, Wanja, ole nii hää.

Iwanow. Küll sa näed, Wassili Semjonõtsh.

Kusowkin. Täpaulest, Wassili, jäta järele.

Mängime parem õige kammri... a? Mis sa arwad? [Iwanow wairisib]. Mis me nii istume?

Hakname aga pihta, wennas, hakname.

[Wõtab lausi ja seab üles].

Iwanow [ka seadis]. Seidsin paraja aja, seda peab ritlema. Kujamalitsejow wist tuleb, muidugi!

Kusowkin. Eksitame meie ehk kedagi?

Iwanow. Aga härrased tulewad ju kohe.

Kusowkin. Kui härrased tulewad - jätame järele.

Paremast näest wõi pahemast?

Iwanow. Kihutawad meid sinuga minema, Wassili Semjonõtsh, küll sa näed. Pahemast. Sina algad.

Kusowkin. Mina... mina, wennas, algan täna nõnda.

Iwanow. Wäta, mis wälja wõtta. Aga mina nõnda.

Kusowkin. Ja mina sinna.

Iwanow. Ja mina sinna.

[Äkki tünseb eeskajas kära. Iwaksupois Wasna jookseb nagu meelele ja karjub: "Tulewad, tulewad, Kartsõss Konstantinõtsh! tulewad!"

Kusowkin ja Iwanow kargawad üles.]

Kusowkin [suure ärevusega]. Tulewad? tulewad?

Wasna [karjub]. Wähimees andis märku - tulewad!

[Wäärastetoast on Frembinski häält kuulda: "mis on? härrased - härrased tulewad?"

Jookseb ühes Pjotriga wäärastetoast wälja].

Frembinski [karjub]. Hooskandid! Hooskandid platsi! [Jookseb ära eeskotta, Pjotr ja Wasna tema taga. Koridorist kargab Masha wälja].

Masha. Härrased tulewad?

Kusowkin. Tulewad, tulewad.

[Iwanow ronib kurwalt surka. Masha jookseb karjudes koridori pääle: "Tulewad!" Tärgmisel silinapilgul ilmub koridorist Praskowja Iwanowna, eeskojast Frembinski].

Praskowja Iwanowna. Tulewad?

Drembinski. Kutsuge tüdrukud siia, — tüdrukud siia!

Praskowja Iwanowna [karijub koridori]. Tüdrukud!
Tüdrukud!

Jegor [joorseb koridorist wälja]. Aga kus sool-
leib on, Nartsös Konstantinõtš?

Drembinski [karijub täiest rõrist]. Pjotr! Pjotr!
Sool-leib! Kus sool-leib?

[Koridorist tulewad kuus wälja ehitud tüdrukud].
Ettekotta, tüdrukud, ettekotta!

[Tüdrukud jooksewad ettekotta ja pööravad
ukse pääl Pjotriga kokku. Selles on käes kan-
diki määratu suure kringli ja soolatopsiga].

Pjotr. Tasemini, teie pöörased!

Drembinski [tõmbab Pjotri käest kandiku ära ja
annab Jegori kätte]. See on teile... chingetrupi
pääle, minge. [Lükkab tema wälja ühis Pjotri
ja Praskowja Iwanownaga, jookseb ise järele ja
karijub eeskajas: "Kus rahwas on? ... rahwas
siia!"]

Pjotri hääle. Kutsuge Anpadist siia.

Teine hääl. Kümme wõttis tema käest saapad ära...

Frembinski hääl. Kutsarid siia, kutsarid!

Tüdrukute hääl. Tulewad, tulewad!

Frembinski. Wait olge nüüd, — wait!

[Siigaw waikus. Kusonkin, kes terve müra ajal suures ärewuses oli, kuid peaaegu oma kohta pealt ei liikunud, kuulab põnewalt. — Korraga kostab muusika: "Поетъ доброго праздника" --

Trepi ette sõidab wanker, kuulda on rääkimist, muusika jääb wait. Kuulda on suudlemist. . .

Silmapiilgu järel tulewad Olga Petroowna ja tema mees sisse; mehel on kringel ühis käes; tema järel Frembinski ja Jegor nandikuga, Praskenja Iwanowna ja kõik pererahwas, kes aga uuse pääle seisma jääb].

Olga [naeratades mehele]. Koh, olemeagi wiinasti kodus, Paul. [Jalitski pigistab tema kätt.]

Kui wõimus ma olen! [Pöörab rahwa poole].

Täna teid, täna wäga! [Jalitski pääle näidates]. Siin on teie uus härra. . . Palun armastada ja auustada. [chehkle]. Rendez cela, mon ami. [Anna see ära, kallid.] [Jalitski annab

Kringli Jegorile].

Frembinski [nõige ülemise poole kehaga kur-
mardades]. Kas soovite midagi rääkida...
süüa... või vast theed...

Olya. Ei, tänan, pärast. [cheheli]. Ma tahan
sulle terwet meie maja näidata, sinu kabinetti...
Terwe seitse aastat ei ole ma siin olnud...
seitse aastat!

Jelitski. Näita.

Praskovja Ivanovna [võtab Olga käest mübara
ja mantli]. Teie meie kullakene, tükkene...

Olga [naeratab vastuseks ja moitab ringi]. Olga
wanaks on meie maja läinud... Ka tead
on minu meelest vähenud.

Jelitski [lahke kuulmeisteri häälega]. See näitab
ikka nõnda. Sa läksid siit lapsena ära.

Kusovnin [kes võin aeg silmi Olga päält ära ei
tästnud, läheb tema juurde]. Olga Petrovna,
lubage... [Tema hääle katkest]

Olga [ei tunne teda esiti ära]. A... ah, Wassili...
Wassili Petromitsh, kuidas teie terwis on? Ma
ei tundnud teid esiti äraagi.

Kusowkin [suudleb nätti]. Subage... õinne suu-
wida...

Olga [mehle, Kusowkini pääle näidates]. Meie
wana sõber, Wassili Petrowitsh...

Jelitski [kumardab]. Wäga armas. [Swanow
kumardab ka eemalt, ehk teda küll veel
tähele ei pandud].

Kusowkin [kumardab Jelitski poole] Soowin
õinne kojujõudmiseks... Meie kõik... oleme
nii rõõmsad...

Jelitski [kumardab veel kord tema poole,
poole häälega näsele]. Kes see on?

Olga [kah poolehäälega]. Wäene mõisnik, elab
meie juures majas. [Kõvasti]. Koh, lähme,
ma tahan sulle tervet maja näidata...
Mina olen siin sündinud, Paul, mina olen
siin üles kaswanud...

Jelitski, Lähme, häämeelega... [Frembins-
niki]. Aga tee, olge häid, ütlege minu
kammerteenile... minu asjad sääl...

Frembinski [ruttu]. Nagu käsete, nagu käsete.

Olga. Lähme siis, Paul. [Mõlemad lähewad
wäärastituppa].

Trembinski (paolehäälega perle). Noh, sõbrad, minge nüüd oma kohale. Teie, Jegor Alekseitsky, jääge ettekotta - võib olla, pärib härra.

[Jegor ja Iwanowna tüdrukutega koridori].
Praskowja Iwanowna [ukse pääl]. Minge, minge... Sina, Mashka, mis sa naerad? [Lähel ära].

Trembinski [Kusowkinile ja Iwanowile]. Aga teie, härrad, jääte siia, mis?

Kusowkin. Meie jääme siia.

Trembinski. Noh, hää küll... Ainult, teie teate... [Teie kaevate märkisid]. Jumala pärast... muidu peame ju meie wastama... [Lähel kiviwarbil ära ettekotta].

Kusowkin [waatab temale järele, ja ütleb ruttu Iwanowile]. Noh, Wanja, kuidas ta on? Ei, üttele, kuidas ta on? Kui suureks ta on kaswanud, äh? Kui ilusaks läinud! Ja mind ei ole ära unustanud. Mis? Kas näed, Wanja, kas näed: tuleb wälja - mul on õigus.

Iwanow. Ei ole ära unustanud... Aga miks ta sind siis Wassili Petrowitshiks nimetas?

Kusowkin. Missugune sa ka oled, Wanja!

Noh, mis sellest siis on — Petrovitsh, Semjonõtsh, noh, kas see ei ole üheksik; noh, otsusta ise, sa oled ometi tark inimene. Tutvustas mind oma mehele. Tore mees! Tubli poiss! Ja niisugune nägu... O, tema on kindlasti kõrge ametnik! Mis sa arvad, Wanja?

Iwanow. Ei tea, Wassili Semjonõtsh, china lähem parem ära.

Kusowkin. Niisugune sa ka oled, Wanja! mis sinuga vieti on juhtunud? Jumala eest, sind ei tunne äragi. Lähem ära ja lähem ära. Sina ütles mulle parem, kuidas sulle meie noor proua meeldib?

Iwanow. Ilus on ta, selle vastu ma ei waidle.

Kusowkin. Tuba tema naeratus ainult... Ja hääl, mis? Lõoke, päris laululind. Ja armastab oma meest, see on kogu näha.

Mis, Wanja? on ju näha?

Iwanow. Jumal neid teab, Wassili Semjonõtsh.

Kusowkin. Patt on nõnda rääkida, Iwan Kusowitsh, jumala eest patt. Inimesel on häämeel — sina aga... Aga kuuled, nad tulewad jälle siia.

[Olga ja Teletski tulevad möörastetaast sisse].

Olga. Minu maja ei ole suur, nagu näed.
Aga peab sellega leppima, mis on.

Teletski. Suba, väga ilus maja, väga tore
koha paal.

Olga. Koh, nüüd lähme aeda.

Teletski. Käämelega... kuid süsgi... ma tahan-
sin paar sõna sinu walitsejaga rääkida.

Olga [ettehüüvatult]. Minu?

Teletski [naeratades]. Meie walitsejaga. [Suudleb
tema kätt]

Olga. Koh, nagu soovid. Ma kutsun Wassili
Petrowitschi enesega kaasa. Wassili Petrowitsh,
lähme aeda... Tahate?...

Kusowkin [häämele pärast hiilgava näoga].

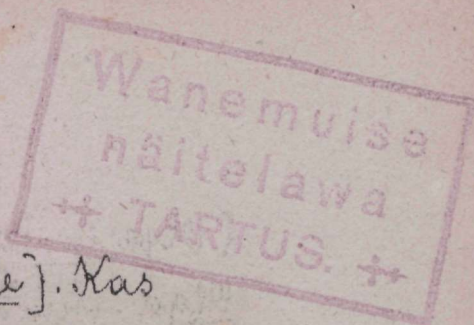
Subage... mina... mina...

Teletski. Pane kübar päha, Olga.

Olga. Ei ole tarwis. [Wiskab rätiku päha]. Julge,
Wassili Petrowitsh.

Kusowkin. Subage, Olga Petrowna, teile üht...
na... siinset naabrit... tutvustada...

[Iwan Kusmitsh häbeneb ja kumardab].

Olga. Wäga armas... [Iwanowile]. Kas saawite meiega kaasa tulla aeda?

[Iwanow kumardab]. Antke mulle oma käsik, Wassili Petrowitsh...

Kusowkin [oma kõrwu mitte uskudes]. Kuidas?...

Olga [naerdes]. Nõnda. [Wõtab tema näewarre ja pistab oma sellest läbi]. Kas mäletate, Wassili Petrowitsh... [Läheb läbi klaasusse wälja.

Iwanow läheb järele].

Teletski [läheb klaasusse juurde ja waatab naasele järele, tuleb pah. poole lüüa juurde tagasi ja istub]. Hei! Kes sääl on! paiss!

Pjotr [leestkojast sisse astudes]. Mis käsete?

Teletski. Kuidas su nimi on, vennas?

Pjotr. Pjotr!

Teletski. A! Wõh, siis kutsu mulle walitseja siia - kuidas nüüd tema nimi oli - Jegor, mis?

Pjotr. Just nõnda!

Teletski. Kutsu ta siia.

[Pjotr läheb ära. Silmapilgu aja järele tuleb Jegor sisse, jääb ukse juurde seisma ja panub

käed selja taga].

Teletski [karitsele ülema häälega]. Jegor, ma tahan homme Olga Petrovna mõisat üle vaadata.

Jegor. Nagu käsete.

Teletski. Kui palju on siin hingesid?

Jegor. Timofjewi wallas on kolmsada kaheksakümmend neli meestesugust hinge, rewisjoni järel. Olemas on rohkem.

Teletski. Kui palju rohkem?

Jegor [kõhib peosse]. Saab siin umbes paarkümmend hinge.

Teletski. Hm!... Palun kindlasti järel kuulata ja teatada. Mõisast lahkus ülevaid maid on?

Jegor. Mõisa on täiesti ühes tükis.

Teletski [vaatab Jegori pääle vähe inestusega].

Hm!... Ja kõlberlikku maad palju?

Jegor. Küllalt. Kaks sada seitsekümmend viis kiinu ühes tükis.

Teletski [vaatab jälle inestusega Jegori pääle].

Olga kõlbmata maad palju?

Jegor [wähe pakkamisi]. Kuidas seda teile.

nüüd ütelda... Wäsa all on... kuristikud
on ka... Koh, ja siis huonete all... siis
meil karjamaa. [Kindlalt]. Kõlbab heina-
maas.

Jelitski [kulmussid kergitades]. Aga kui palju
nimelt?

Jegor. Ja kes teda teab. Püha müötmeta
maa. Kaarti põjal mast on ilmal.
Kogub mast tiimu viiskümmend.

Jelitski [enesele]. Missugune korratud. [Kõvasti].
Aga mitsa on?

Jegor. Kakskümmend kaheksa tiimu ja ühes
kaheksandis.

Jelitski [kõvasti, rõhuga]. See tähendab, kõik
kokku on nii umbes viissada tiimu?

Jegor. Viissada? Kogub üle kahe tuhanda.

Jelitski Kuidas sa siis ise?... [Peatab]. Ja...
ja... mina... ma tahtsin nõnda ütelda.
Saad aru?

Jegor. Nagu käsiti.

Jelitski [wäga tõsiselt]. Koh, aga kuidas on,
kas siinsed talupidajad ennast hästi üles

peavad? On rahulised?

Jegor. Hääd inimesed. Tahab ainult, et kuai
oled.

Teletski. Hm!... Koh, ja mitte ära kurnatud?

Jegor. Kuidas see võimalik on! Suguigi mitte.
Wäga rahul.

Teletski. Koh, ma kuulan seda kõik ise homme
järele. Wõid minna. Ja ütke, ole hää, mis isand
see siin elab - kes ta on?

Jegor. Kusowkin, Wassili Semjonotsh, mõisnik.
Söök armuleiba. Juba endise härra ajast saadik.
Nemad pidasivad teda enesil, nii üteldas
lõbu pärast.

Teletski. Ja elab ta ammu juba siin?

Jegor. Ammu. Wana härra surmast on juba
kakskümnes aasta käes, aga Wassili Semjonotsh
asus majasse juba kadunu eluajal.

Teletski. Kõik hää küll... Aga mis - teil siin korr
kor uneti on?

Jegor. Kuidas siis ilma kontoita...

Teletski. Ma waatan seda kõik homme järele,
mine. [Jegor läheb].

See valitseja on nähtavasti ruinal. Aga, ees
näe. [Täuseb üles ja käib edasi-tagasi] Ma olen
siis nüüd maal - omas mõisas. Naturee nagu
imelik. Aga häa. [Eeskojas on Tropsatshewi
häält kuulda: „Tuba siin? Täna tulivad?“

Teletsni [enesele]. Kes see on?

Pjotr [eeskojast sisse tules]. Tropsatshew, Flegont
Aleksandõlsh, on tulnud. Tahavad teiega
kõnnu saada... Mis käsiti ütelda?...

Teletsni [enesele]. Kes see küll on? ... Tuttav
nimi. [Kõvasti]. Palun!

Tropsatshew [tuleb sisse]. Tere, Pawel Nikolaitsh,
bonjour. [Teletsni kumardab nähtawa imes-
tusega]. Tui, nagu näha, ei tunne mind...

Elate Peterburis, krahw Kuntsowi juures...

Teletsni. Ah ja... palun väga, olen väga
õnnus... [Pigistab tema kätt].

Tropsatshew. Ma olen teie kõige lähem naaber.
Elan siit kaks wersta eemal. Sinna sõidan
otse teie majast mööda. Ma teadsin, et teid
voodati... Mõtlesin, sõidan õige sinna,
kuulan täna järele. Aga kui ma mitte õigel

ajal ei tulnud, olge nii lahke, ütlege. Entre gens comme il faut [haritud inimeste vahel].
 teie teate, — mis sääl häbeneneda!

Teletski. Otse selle vastu, — ma loodan, teie
 jääte meie juurde lõunaks... ehk küll ei
 tea, mis meile meie maakonnas on valmistanud.

Tropatshew [eduwistades ja kepigä mängides].
 O, mu Jumal, ma tean, teie juures on kõik
 suureviisiline. Ma loodan, teie teete mulle
 ka seda auru, et lähematel päewadel minu
 juures lõunat sööte... Teie ei usu, kui rõõ-
 mus ma olen, et te tulite. Siin on nii vähe
 korralikku inimesi, des gens comme il faut.
 Et madame? [Ja armuline proua] Kuidas on te-
 ma terwis? Ma tundsin teda lapsena. Ja, ja,
 ma tunnen teie naist, väga hästi tunnen.
 Soovin teile õnne, Pavel Nikolaitsh, südamest
 soovin õnne. He-he! Aga tema. Aga tema
 ei mäleta mind wististi sugugi. [Tälle ed-
 wistab ja silitab põskhabet].

Teletski. Ja saab väga rõõmus olema... Ja lase
 anda jahutama selle... selle härraga, kes siin elab.

Tropatshew [halwases pannes]. A – sellega! See on ju wist umbes midagi majanarwi sarnast. . . Aga muidu, ta on waguine inimene. Ah so, minuga tuli üks teine mõisnik kaasa?

Jelitski. Olge nii lahke . . . Kuidas siis eskojas?

Tropatshew. Oh, ne faites pas attention. [O, ära seda tähtsaks pidage]. See on niisama, see . . . see ei tee midagi. Elab ka walesuse pärast minu juures.

Sõidab minuga kaasas . . . Üksi on, teate tee peäl igaw.

Palun, ärge muretsgege . . . je vous en prie. [ma palun teid]. [Lähel eskoja wese juurde]. Karpatschow!

Tule sisse, menas. [Karpatschow tuleb sisse ja kumardab]. Siin ta on, Pawel Nikolaitsh, esitelen teile.

Jelitski. Ma rõõmustan väga.

Tropatshew [wõtab Jelitski käe alt kinni ja wõib teda kasakesti Karpatschowist eemale, kes alandlikult kõrwale lähel]. C'est bien, c'est bien. [Hää küll]. Kas jäätu kuuks siia, Pawel Nikolaitsh?

Jelitski. Ma wõtsin kolmes kuuks wahaaja.

[Mõlemad hakkawad edasi-tagasi käima].

Tropatshew. Wähe . . . wähe. Noh, ma saan aru, teil ei ole rohkem wõimalise. Nii kui nii, ma arwan,

lasti teid suure hädaga ära. He-he. Teil on tar-
mis puhata. Mis, jahil näia armastate?

Teletski. Ma ei ole seegi püssi kätte võtnud...

Aga, enne ärasõitu ostsin omale siiski kuvera.

Ja mis, on siin palju metsloomi?

Tropatshov. On, on! Sella, kui lubate võtan ma
juhha oma pääle. Meie teeme teist küti. [Karpa-
tshovile]. Mis, kas meil halinnikas noori lindi
on?

Karpatschow [nurgast, häälele]. Kas pesa-
täit, ja kamennajas kolm.

Tropatshov. A - tore!

Karpatschow. Metsavalit Fedul ütles hiljuti, et
Goreloje...

[Aiast tuleb Olga sisse ühes Kusovkini ja Ivan-
wiga. Karpatschow jääb wait ja kumardab].

Olga. Ah, Paul, kui ilus meie aed on!... [Jääb
seisma, Tropatshewi nähes]

Teletski [Algale]. Sõba, sulle esitelen...

Tropatshew [wahle näävides]. Wabandage, wabandage,
meie oleme wanad tuttawad... Olga Petrowna,
ei tunne mind wist ära... Ei ole ka ime. Mina

tundsin teda [näitab käega arsina kurgelt üle
pöranda], kui ta nii suur oli. [Edvistab ja rää-
gib naeratades edasi]. Tropatshew, Flagont... mä-
 letate naabrit, Tropatshewi, Flagonti? Mäletate,
 ka tõi teile linnast mänguasju? Teie olite siis
 nii armas laps, aga nüüd... [Teeb viimise sõna
pääle tähtsa rõhu, kumardab, astub summu tagasi
ja ajab ennast sirgu, väga rahul iseenesega].

Olga. Ah, messieur Tropatshew, kuidas siis...
 Ma tunnen teid nüüd ära. [Sinutab temale käe]
 Teie ei usu mitte, kui õnnelik ma olen, sest saadise
 kui ma siin olen.

Tropatshew [wagusalt]. Kagu ainult sest saadise?

Olga [naeratab vastu]. Mille tuli minu lapsepõlv
 nii elavalt meelde... Paul, sa pead tingimata
 ühes minuga aeda tulema... Ma näitan sulle
 akatsiat, mille ma ise istutasin... Ta on nüüd
 palju pikem, kui mina.

Jelitski [Olgaile, Karpatschewi pääle näidates]. Messieur
 Karpatschew, na naaber. [Karpatschew kumardab ja
tükkib nuka, kuhu juba Kusowitsin ja Iwanow oli-
wad rännud].

Olga. Ma rõõmustan väga...

Tropatshew [Olgale]. Ne faites pas attention. [Ärge sel-
lest välja tehke]. [Kõvasti ja käsa hõõrudes]

Kõnda siis, teie olete oma juures maal, olete pere-
naene... Kuidas aeg lendab, mis?

Olga. Ma loodan, teie sõõte meie juures lõunat?

Jeletski. Ma palusin juba... pardon, kuidas on
teie nimi ja isanimi?

Tropatshew. Flagont Aleksandrõtsh.

Jeletski. Ma palusin Flagont Aleksandrõtshi...
Ma kardan ainult, et lõuna...

Tropatshew. O, jätkke!

Olga [Jeletskit natukeene eemale tõmmates]. See
härra ei tulnud parajal ajal...

Jeletski. Ja... Kuid, nagu näha, on korralik
inimene...

Tropatshew [lähib eemale, jennast wabalt kallutades
närib omia kepi pääd, lähib Kussowkini juurde ja
räägib talle nina alla]. Ah, see olete ju teie! Koh,
kuidas käsi näib?

Kussowkin. Tänu jumalale - olge terve küsimast.

Tropatshew [nüü narmuriga Karpatshevi pääle
näidates]. Seda te ju tunnete ?

Kusovskin. Kuidas müüdu... meie oleme tuttawad.

Tropatshew. So, so, so! [Iwanowile]. Kuidas müüd
teie nimi oli ? Ka teie olete siin ?

Iwanow. Ka mina.

Olga [Tropatshewile]. Monsieur... monsieur...

Tropatshew.

Tropatshew [ennast ümber pöörates]. Madame ?

Olga. Ma näin teiega nagu mana tuttawaga
ümber - päris lihtsalt, eks ole ?

Tropatshew. Olge lahked...

Olga. Teie lubate, et ma oma tuppa lähen...

Meie tulime müüdsama reisilt... Tarwis on waa-
data...

Tropatshew. Olge nii lahke, Olga Petroowna...

Ja ka teie, Pavel Nikolaitsh, olge nagu kodus,
hehe. Meie westame siin nende härradega
natukene juttu...

Olga. Ja siis - alguigi et teie wana tuttaw olete,
mul on siisagi päinlik... selles reisiülikonnas...

Tropatshew [nägu naerule menitades] Ma ei

notars mitte misugust ... misugust ettekäändet
wastu, kui ma ei teaks, et naesterahwaste jakes
tualet ... alati ... nõnda ütelda ... — wäga
armas ... [läheb segi, rumardab, edmistab]

Olga [naerdes]. Teil on kuri keel ... Ma jätan
teid üksi, minu härrad ... jälle nägemiseni
[läheb wõrastetuppa].

Tropatshew. Pawel Nikolaitsh, lubage, et ma teile
kord enne söökin ... Teil olite, võib ütelda, õnne-
lik inimene ...

Jeletski [naeratab ja pigistab tema kätt]. Teil on
õigus ... Faddi ... Flegont Aleksandrõtsh.

Tropatshew. Aga kuulge, ma pean teid, võib olla,
nimmi?

Jeletski. Just wastuoksa, Flegont Aleksandrõtsh.
Teate mis? Teil, kui peremehele, ei ole see õnne-
wastumeelt ...

Tropatshew [Jeletskile lähemale minnes ja tema
kätt oma nõkku wastu surudes]. Olen täiesti teie
teenistuses, Pawel Nikolaitsh, ma palun teid.

Jeletski. Tahate, meie käime enne sööki rehe juu-
res ära? Paar sammuaimeult siit - äia kürwäl.

Tropatshew. Enchante [suurepäraline] — olge
nii häva!

Jelitski. Voh, siis mõtke oma kübar. [Kõvasti]

Paiss, kes sääl on?

[Pjotr tuleb sisse]. Käse eine valmis teha.

Pjotr. Nagu käsete! [Lähel ära].

Tropatshew. Karpatshew tuleb kaasa, kui lubate.

Jelitski. Häameelega, ... [hõlmed lähuvad ära.

Karpatshew nende järel.]

Kusowrin [elavalt Iwanowi poole pöördus]. Voh,

Wanja, ütke nüüd ise, kuidas on meie Olga?

Iwanow. Mis siis, ma ei ütke ju, — väga ilus.

Kusowrin. Ja kui lahke, Wanja?

Iwanow. Ja, ta ei ole niisugune, nagu tema mees.

Kusowrin. Aga mispoolest tema siis halb on?

Sina, Wanja, mõtle järel: tema on tähtis mees, on

harjunud, tead, ennast nõnda illes pidama.

Tema ühes häameelega teisiti, aga sa saad aru:

ei mõi. Seda nende juures sääl nõutakse. Aga

kas panid tähele, Wanja, missugused silmad

Olgal on?

Iwanow. Ei, ei pannud tähele, Nassili Semjonõtsh.

Kusovkin. Mina, vennas, inestan sinn üle, selle järel, - Jumala eest! See ei ole ilus, Wanja, lõepoolst mitte ilus.

Iwanow. Wõib olla, ma ei ütle ju... Kujawalitseja tuleb.

Kusovkin [kasasema häälega]. Noh, mis siis, et tuleb. Ega meie midagi.

[Sisse tulewad Frembinski ja Pjotr. Pjotr kannab nandiku pääl sooki].

Frembinski [lauda keset näitelawa tämmates].

Pane siia, ja ära midagi nätki löö, waata.

[Pjotr panib nandiku käest ära ja lastab laud-
lina laiali. Frembinski võtab tal selle käest ära]

Anna siia... Seda teen ma ise, aga sina mine too wiina. [Pjotr lähleb ära. Frembinski võtab lauda ja wahib wiltu Kusovkini pääle.] Kui mõtled, mõned inimesed nagu sinniwad juba sark seljas, meie sugune peab tüki liiva pärast waewa nägema nagu igawene wi, nemad saavad kõik Jumala muudu. Kus on selle järel, lubage küsida, ilmas õigus? Imistamise, wäärt, lõepoolst!

Kusowkin [puudutab ette waatlikult Trembinski olga.
Trembinski waatab inestades tema pääle]. Seina
 küljes... olite ennast ära määrinud...
Trembinski. Mis veel... suurem õnnetus... laske
 olla... [Pjotr tuleb pudelitiga ja shampanjeri jää
nausiga, mille ta näkuse laua pääle ukse kõr-
wale paneb]. Koh, liigu, natuke karmemine. [Wõtab
pudelit ja paneb laua pääle]. Ja malilaud - kuis-
 ta ära... õnnäe, kune härradel meelde tuli nän-
 gida... Ja mis mäng see on? Kas see on mõni
 mõisniku-mäng, mis? [Pjotr korjab pulgad
kokku.]
Iwanow [tasa Kusowkinile]. Jumalaga, mennas.
Kusowkin [tasa]. Kuhu?
Iwanow [tasa]. Koju.
Kusowkin [tasa]. Jäta jutt, jää siia.
Jegor [waatab restkojast sisse, rutuga]. Wartsüs Kon-
 stantinõtsh, Wartsüs Konstantinõtsh...
Trembinski [waatab ümber]. Mis on?
Jegor. Kuhu härra läks?
Trembinski. Pehe juurde. Aga miks teie siis temaga
 kaasa ei ole?

Jegor. Rehe juurde?... Oi taewake... [Tahab juurde, kuid ajab ennast äkki õigeks, paneb käed selja taga ja kitsub ennast ukse lähedale. Sisse tulevad Jelitski, Tropsatshew ja Karpatschew].
Jelitski [Tropsatshewile]: Siis - vous êtes content?
 [Teie olite rahul?]

Tropsatshew. Très bien, très bien, tout est très bien... [Kõik on väga hästi]... Aa, Jegor, tere!
 [Jegor numardab. Tropsatshew koputab temale öla pääle]. See on teil tore inimene, Pawel Nikolaitsh...
 Teie võite julgusti teda usaldada. [Jegor numardab jälle ja läheb ära]. Aa, na söök laual. [Läheb laua juurde] Ei: See on ju terve lõuna! Comme c'est bien servi! [Kui ilusasti serveritud on!]

[Tõstab ühe maagna päält hõbedase kaane ära].
 Linnupraad... olge nii lahke... just nagu Saint-George juures... See kelm, see Saint-George! Aga söök hästi. Olen tema juures nii mõnegi saja ära söönud...

Jelitski. Istume - soovite? Paiss! tšolid!...
 [Pjotr toob tšolid, Frembinski rabeleb laua juures. Jelitski ja Tropsatshew istuvad].

Tropatshew. Istu sina ka, Karpatshe !

[Jeletskile] C'est comme cela que je l'appelle...

Vous permettez ? [Ma nimetan teda nõnda... Teie lubate ?]

Jeletski. Olge nii lahke... [Kusowkinile ja Iwanowile, kes istka veel vana nurgast wõlja ei tule].

Miks teie siis, härrad, ei istu... Palun wõga.

Kusowkin [numardades]. Meie tänane wõga... Meie seisame parem...

Jeletski. Istuge, ma palun teid.

[Kusowkin ja Iwanow istuvad aralt laua taga.

Tropatshew istub, päältwaatajate poolt waadates, Jeletskist pahemal pool. Karpatschew natuke eemal paremal pool, tema kõrwal Kusowkin ja Iwanow.

Frenbinski seisab, salvrätike käe all, Jeletski taga, Pjotr uuse kõrwal].

Jeletski [waagna kaant ära mõttes]. Koh, mu härrad, midagi Jumal annab.

Tropatshew [süües]. Parfait, parfait. [Suurepäraline] - Teil on tore koos, Pawel Nikolaitsh.

Jeletski. Teie olete liiga lahke! Siis teie arvate, et teie tänane ahistal päiju saab ?

Tropatshew [süües]. Seda ma arvan. [Klaas wiina ära junes]. Teie terwiseks! Karpatshe, miks sa siis Pawel Nikolaitsh terwiseks ei joo?

Karpatshe [kargab püsti]. Pikkra iga meie ams-tatud maja härrale... [joo klaasi ühe sõõmuga tühjaks] ja kõike hääd... [Joo].

Teletski. Tänan.

Tropatshew [kõikab küünarnukiga Teletskit, Karpatsheville]. Waat seda oleks meil mõisnikkude pää meheks walida! A? Kuidas sa arwad?

Karpatshe. Ja kuidas veel! Keda meil veel paremat terwis?

Tropatshew. Aga täiupoolest, Pawel Nikolaitsh, kui mitte teie amet - missugune suurepäraline juust! - kui mitte amet, oleksite teie meie päämees!

Teletski. Mis te nüüd...

Tropatshew. Ei, ma ei tee nalja. [Kusowkini]. Aga miks teie siis Pawel Nikolaitshi terwiseks ei joo-a? [Jwanowile]. Ja teie ka-a?

Kusowkin [häbenenud]. Ma olen väga rõõmus...

Tropatshew. Karpatshe, wala temale wiina... aga rohkem. Nõnda, - mis säääl siis häbeneneda!

Kusowkin [tõuseb püsti]. Auustatud majahärra...
ja majaproua terviseks. [Kummardab, jook ja istub
maha. Iwanow kummardab ka ja jook mainides].

Tropatshew. A, bravo! [Telitskile]. Oodake... nous
allons rire. [Mee saame naerda]. Ta on pärs nalja-
kas - ainult tarwis teda natuke purju juosta.

[Kusowkinile, noaga mängides]. Kõh, kuidas teie
siis ka elate, kuidas niid teie nimi oli? Ma ei ole
teid ammu enam näinud. Ikka tasahiljuksesi,
kes ole?

Kusowkin. Ikka tasahiljuksesi, nagu teie ütlete.

Tropatshew. Suv. Kõh, hüwa. Aga kuidas on, kas
Wetroww mõisa saab ikka teile, või mitte?

Kusowkin [silmi maha lüües]. Teie heidate nalja.

Tropatshew. Palun väga, kuidas teie selle pääle üt-
lete? Mina näitan teie saatusest osa. Ma ei heida
põrmugi nalja.

Kusowkin [ohatis]. Ei ole veel mingisugust otsust
tulnud.

Tropatshew. Peate kannatama, mis sääl teha!

[Telitskile, silmi pilgutades]. Teie, Pawel Nikolaitsh,
ei tea mõib olla, et teie härra Kusowkini isikus

enese ees mõisaomanikku näete, päris tüsist mõisaomanikku, ehk ei - õigemini seaduslikku pärijat, Wetrowo, ja ka Ugarowo mõisate seaduslikku pärijat... Kui palju hinge teil talupuegi on?

Kusowkin. Wetrowos on kaheksanda rewisjoni järel nelikümmend kaks hinge; aga mõisa ei saa mitte küin minule.

Tropatshew [Kasa Jelitskile]. See Wetrowo on tal nagu nael päas [Kõvasti]. Aga kui palju on teie osas maad?

Kusowkin [piknamööda julgenaks saades]. Kui naispärijate osad ja müüd seaduslikud nõudmised maha arvata - tublisti kaheksakümmend neli kiinu.

Tropatshew. Aga mitu hinge teile jääb?

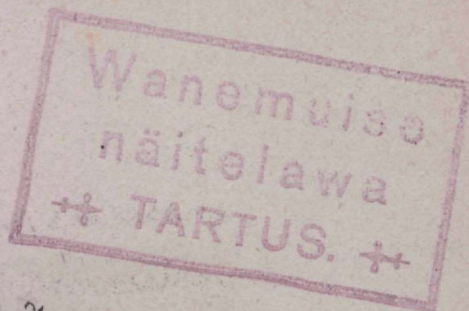
Kusowkin. Mitu hinge, seda ei tea. Paljud on ära jooksnud.

Jelitski. Aga miks siis teie mõisa tüe käel ei ole?

Kusowkin. Protsessi pärast.

Jelitski. Protsessi pärast? Kellega?

Kusowkin. Teiste pärijatega. Kroonu wõlgasid on

ka, nõh, ja eravõlgasid.

Jelitski. . Ja annu algas see asi?

Kusovkin [pinna mööda elavaks saades]. Annu.

Juba kadunud härra ajal, Jumal ilendagu hingel! Oles nimme jäänud, kuid ei olnud raha.

Aega ka oli vähe. Oles pidanud linna sõitma, isenesest müüsta, paluma, vaeva nägema - nõh aga, ei olnud aega. Tempelpaber üksi juba, mida maksab! Mina aga olen väene inimene.

Tropatshew. Karpatshew, wala talle veel miina.

Kusovkin [wastu ajades]. Ma tänan väga.

Tropatshew. Jätke jutt. [Joob ise]. Teie terwiseks.

[Kusovkin tõuseb üles, kumardab ja juob], Koh, kuidas teie siis nõnda? See ei ole häää. Nõnda miisi wõite teie wiimati veel protsessi kartada.

Kusovkin. Mis teha! Näete, juba rohkem kui aasta ei ole ma enam asja üle kaatidgi kogunud. . . [Tropatshew mangutab sticheitwalt pääd]

Tõsi, mul on üks häää inimene. . . Ma loodan kõigis asjus tema pääle, kuid siisgi, Jumal seda teab.

Tropatshew [Jelitski pääle waadates]. Ja kes see

inimene on, tahib teada saada?

Kusowkin. Oieti ei tahiks - noh, aga mis sest!...

Sõtshkow, Iwan Arkhipõtsh, wast tunnete?

Tropatschew. Ei tunne; kes ta on?

Kusowkin. Kuidas siis... see on kreisi advokat... see tähendab, ta oli enne advokat... küll mitte siin, vaid Wenzowos. Künd elab niisama, teeb rahkem kauplemisega tegemist.

Tropatschew [waatal inka Jelitski pääle, kellele

Kusowkin nalja sünnitama hakkab]. Ja see härra Sõtshkow lubas teid aidata?

Kusowkin [naturuse waikimise järele]. Lubas jah. Mina olin tema teisel poolal waderiks, sellipärast siis ka lubas. Küll ma sulle selle asja jõe sead, wota ainult, ütles ta. Ja Iwan Arkhipõtsh on tuntud nupumees.

Tropatschew. Tõesti?

Kusowkin. Terves kubermangus tuttav.

Tropatschew. Aga teie ütlesite ju, ta ei pea enam ametit, vaid kaupleb.

Kusowkin. See on tõsi; oli nähtawasti tema saatuse; aga kui inimene on ta kuldne. Aga ma ei ole

siisgi teda ammu enam näinud.

Kopatshev. Kuu ammu?

Kusowkin. Saab juba aasta.

Tropatshev. Eh, kuidas teie siis ründa, kuidas
nüüd teie nimi oli! Pole häa.

Kusowkin. Täiesti tõti räägite. Aga mis ma
pean tegema!

Jelitski. Jutustage meile omelt, kuidas asi on?

Kusowkin [kõhatis ja maimustrisesse sattudes].

Asi on nimelt järgmine, Pavel Nikolaitsh. Teie
wabandate minu julgust. . . Kuid teie ise soovite
seda. Asi on nimelt järgmine. Wetrowo müi-
sake. . . Pean tunnistama, ma ei ole veel elu
seesgi kõrge ametniku ees rääkinud. . . teie wa-
bandate mind, kui ma. . .

Jelitski. Rääkige, rääkige aga julgesti.

Tropatshev [Karpatschowili Kusowkini miinaklaasi
pääle näidates]. Aga klaasikene napsi, a?

Kusowkin [wastu tõrjudes]. Ei, lubage juba. . .

Tropatshev. Julguses.

Kusowkin. Olgu siis julguses. [Ivob ja kinnitab
otsaesust rätikuga]. Nõnda siis, on mul aau

teile ütelda, et Wetrowo mõisake, kellest meil praegu kõne on, see mõisake jäi pärimise teel pärast minu vanaisa Maksim Kusovkinit, sekundmajori, vast oleti temast kuulnud, lihas-tele wendadile, Maksimi poegadele, minu isale Semjonile ja minu lihasele onule Nintopolionile. Minu isa Semjon oma lihase wenna, minu onuga, oma eluajal warandust ei jaganud; minu onu suri aga ilma lasteta ära, seda palun tähele panna, - ta suri aga pärast minu lihase isa Semjoni surma; nendel oli aga ka lihase õde, Katarina... ja läks mehele, see Katarina, Jakushkinile, Porfirile. Porfiri Jakushkinil oli aga esimesest naisest, puulakast, poeg Ilja, igawene juudid ja wabamüürlane, ja sellele Iljale andis minu onu Nintopolion, muidugi oma õe Katarina kawala nõuu pääle, tuhat seitsmesaja rublalise wexli, ja Katarina ise andis ka oma mehele Porfirile tuhat seitsmesaja rublalise wexli, ja minu isa käest, kreiskohu liisime Jakushkini kaudu ka wexel... ainult kahe tuhande rublaline ja selle asja sees

oli ka Galushkini naene . . . Sel ajal aga minu isa -
 Jumal andku talle rahulist puhkamist - wõttis
 kätte ja suri ära. Hakanati wexleid sisse nõudma.
 Nixtopolion siia, sinna : ütleb : mina ei ole wa-
 randust jaganud, mõisa on minu ja minu
 wenna poja ühine omandus ; Katarina ütleb aga :
 anna neljasteistkümmes osa siia ; wõlgujäänud
 kroonumaksud tulivad ka õnnetuskes parajasti
 kaela . . . Päris häda ! Galushkini naene äkki
 kanti oma wexel . . . Nixtopolion wastab :
 selle wexeli eest wastutab wenna poeg . . . aga
 arwake ise, mis alaline wastutab ? . . .
 Galushkin aga annab asja kohtu kätte. Poola
 naese poeg nõndasamuti, ja ei haitnud ka oma
 nõõra ema Katarina pääle armu . . . Ma ei jäta,
 ütleb, ka temale mitte . . . ta kihutitas mul
 tüdrukew Akulina ära . . . Päris pader ja kapsad.
 Palwexiri palwexirja järel. Kriiskohтусse, kirber-
 mangu kohтусse, sääält jälle tagasi kriiskohтусse,
 täitniselehhiga . . . Aga pärast Nixtopolioni
 surma läks lugu päris hulluks. Mina nõuan
 mõisa kaitkamist . . . antakse aga käsk :

krooniwõlgade pärast Wetrowo mõisa oksjoni
 teel ära müüa. Keegi sakslane Hlanginmeister
 kuleb oma nõudmistega... ja säääl waatad,
 talupojad juuksewad nagu nurmkanad, päge-
 newad, pügenewad, kreisi mõisnikkude pää-
 mees aga peab mulle uks pääl jutlust...
 ma panen teid eestkostmise alla, karjub ta,
 eestkostmise alla... aga mis eestkostmise alla...
 seadusliku pärijala ei ole mõisa kätte antud...
 Paula naese poja Ilja pääle on wüorasema
 Katarina walitsewasse senatisse naewanud...
 [Kusowkin jääb äkki wait, sest üleüldine nae-
 rulinagin takistab teda edasi rääkimast; tal on
 hirmsasti häbi. Frembinski, kes nõis aeg aland-
 likult ja kartlikult härrade pääle waadanud on
 ja aumplikult üleüldisest lõbusast kirjust
 osa wõtnud, naerab nüüd niuksudeis small
 usinasse. Fjotr hirwitab rumalalt, ukse juures
 seistes. Karpatschow naerab jämedalt, ilma ette-
 waatamata. Tropatshew naerab laginal. Teletsni
 naerab nature põlgawalt ja pilulikil silmadega.
 Ainult Iwanow, kes jutu ajal mitu korda

kulisest läinud Kusovkinit kuuohlmast tõmbas,
istub silmi maha liües].

Jeletski [Kusovkinile läbi naeru]. Rääkige edasi,
miks te seisma jäite!

Tropatshew. Olge nii lahke, kuidas nüüd teie
nimi oli, rääkige edasi.

Kusovkin. Mina... palun vabandada...
hülitasin küll...

Tropatshew. A, ma näen, milles viiga seisab...
teie olete martlik... ess ole tõsi, teie olete
martlik?...

Kusovkin [kustunud häälega]. Nõnda see on.

Tropatshew. Noh, selle häda vastu leidub rohtu...

[Tühja pudelit kergitades]. Poiss! Anna mulle
weel wiina... [Jeletskile]. Vous permettez? [Teie
lubate?]

Jeletski. Olge nii lahke... [Trembinskile]. Kes
ei ole šampanjerit?

Trembinski. Mins ei ole... [Jookset jääraansi
juurde ja toob selle ruttu, Kusovkin naerab
ja katsub oma kuenööpa].

Tropatshew [Kusovkinile]. See ei ole ilus, auusta-

tud härra! Kartlin olla... hääs seltskonnas
ei ole see viisiks. [Jeletskile, shampanjeri kau-
si pääle näidates]. Kuidas - juba jää pääle
pandud? Mais c'est magnifique! [See on jor-
suurepäraline!] [Wälak klaasisse]. On wist
hää wiin. [Kusowkinile]. See on teile. Ärge
aga wastu ajage... Koh, unustasite ennast
natuke ära - mis sellest! Pawel Nikolaitsh,
näskige teda juua...

Jeltski. Wetrowo mõisa tulevase omaniku
kermiseks! Jooge uneti, Wassili... Alexseitsh.
[Kusowkin juob].

Tropatshew. Waat, see on ilus! [Tõuseb ühes
Jeletskiga püsti, kõin tõusewad püsti jor
ja tulewad ettepoole]. Missugune tore hom-
mikusөөк! [Kusowkinile]. Koh, kuidas siis
jõri? Kuidas see asi siis on? Kelliga on teil
nüüd protses? a?

Kusowkin [wiinast ärewaks saades]. Hargin-
meistri pärijatega, muidugi...

Tropatshew. Aga kes see härra on?

Kusowkin. Teadagi, siisklane. Tema ostis

kõik wenslid kokku, teised räägivad aga, et lihtsalt wõttis. Mina olen ise ka selles arwamises. Ajas naistele hirmu pääle — ja wõttis.

Tropatshew. Aga mis see Katarina siis wõttis? Ja poola naese poeg Ilja?

Kusowkin. Eh, need on kõik juba surnud.

Poola naese poeg, isegi põles ära, purjus pääga, suure maantee ääres, tulikahju ajal [Iwanowile]. Jätka sina minu kuuesiil rahule. Mina seletan härradega, nagu kord ja korus. Kemand ise nõuawad seda. Mis siin siis halba on...aa?

Jeletski. Jätke teda rahule, härra Iwanow, meil on wõga armas, teda kuulata.

Kusowkin [Iwanowile]. See p see on. [Jeletskile ja Tropatshewile]. Sest, amustatud härrad, mida mina nõuan? Mina nõuan õigust, asjade seaduslikku korda. Mina ei tee seda mitte ammahnusest. Ammahnus — Issand temaga! Meistne meile üle kohut, ütlen mina. Kui mina süüdi olen — noh, siis olen mina süüdi; aga kui mul õigus on, kui mul õigus on —

Tropatshew [walele rääkides]. Veel üks klassikaline.

Kusovkin. Ei, tänan väga. Sest mida nõuan...

Tropatshew. Siis lubage, et ma teid kallustan.

Kusovkin [inestusega]. Palju auu...

tänan väga.

Tropatshew. Ei, teie meeldite mulle väga...

[Wõtab ümber kinni ja huiab natuke aega].

Annaksin teile suud, kallid, aga ei, parem pärast.

Kusovkin. Nägu soovite.

Tropatshew [Karpatshevi filmi pilgustades].

Noh, Karpatshev, miind on sinu kord.

Karpatshev [laialt naerdes]. Noh, Wässili Semjonõtsh, lubage et ma teid oma sidant vastu surun...

[Wõtab Kusovkini ümber kinni ja keerleb temaga. Kiire naerawad, igaüks oma moodi.]

Kusovkin [Karpatshevi näost latti robeledes].

Jätke ometi järele!

Karpatshev. Noh, ära ole suureline... [Tropatshewile.] Elegant Aleksandrõtsh, käsnige teda parem üige laulda... Tema on selles meil

esimene meister.

Tropatshew. Teie laulate, kallid sõber? Ah, olge lahke, näidake meile oma kunsti!

Kusovkin (Karpatsheville). Mis te nüüd minu peäle kühja juttu ajate? Mis karlja mina olen?

Karpatshew. Aga kadunud härra ajal, kes teie siis mõnikord süügilaulul ei laulnud?

Kusovkin (tasasema häälega). Kadunud härra ajal. ... Ma olen sest saadise vanas käinud.

Tropatshew. Mis vana teie olte, olge nii häa!

Karpatshew (Kusovkini peäle naidates). Laulis ja tantsis.

Tropatshew. Annäe! Ee! Teie olte ju päris tubli piiss, nagu ma näen. Näidake meile lahkest

... a? [Teletskile] C'est un peu vulgaire. (See on natuke jäme) - kuid, maad! ... [Kõvasti

Kusovkinile]. Kuidas siis? Vah: „Teeda müüda“.

[Hankab laulma: „Teeda müüda“]. Vah?

Kusovkin. Tõtk peäle, olge lahke.

Tropatshew. Kui kangekaalne... Teletski, käskige teie teda...

Teletski [mitte päris kindlalt] Aga mis te siis,
Wassili Semjonõtsh, nüüd laulda ei taha?

Kusowkin. Ei ole enam selles eas, Pawel Nikolaitsh,
jätke pääle.

Trembinski [ennast meelepäraliseks teha katsudes
ja härrade otsa waadates]. Aga mist veel hiljuti
nende menna pulmas [näitab Iwanowi pääle]
näitasid oma osawust.

Tropatshew. Koh, näiti nüüd...

Trembinski. Kõikale kantsisivad üle terve tsa.

Tropatshew. Oo, niisugusel korral ei tohi teie
juba kuidagi wastu ajada... Mis pärast te
mind Pawel Nikolaitshiga halwemaks pidada
tahate?

Kusowkin. See oli omast häast mehest.

Tropatshew. Aga nüüd palume meie teid. Teie mõtle-
ge vähemalt selle pääle, et teie wastuajamist
tänamata olekuga seletada võib. Ja tänamata
olen... Oi! Kui paha wiga!

Kusowkin. Ja päälegi ei ole minul sugugi haalt.
Aga mis tänusse puutub — mina olen kuni haruni
tänuks ja olen valmis kõik ohverdama.

Tropatshew. Meie ei nõua ju teie käest mingi-
sugust ohvrit. ... Aga, - laula meile üks lau-
luse. Koh! [Kusowkin vaikib]. No laula
ometi!

Kusowkin [natuse vaikides, hakkab laulma:
"Teede müüda" aga hääli jääb juba teise sõna
pääle kinni], Mina ei saa. ... Jumalarest, ei
saa!

Tropatshew. No, no, ärge olge kartlik.

Kusowkin [temale otsa waadates]. Ei - mina
ei laula?

Tropatshew. Ei laula?

Kusowkin. Mina ei saa.

Tropatshew. Koh, misugusel korral, kas teate mis?
Kas näete seda klaasi šampanjega? Ma
kaldan teile krae wahile.

Kusowkin [äreusega]. Seda teie ei tee. Seda
ei ole mina ära teeninud. Minuga ei ole veel
keegi ... mõtelge ometi! See on ... habiasi.

Jelitski [Tropatshewile]. Finissey [Jätke järel]...

Näete, kui piimlik tal on.

Tropatshew [Kusowkinile]. Teie ei taha laulda?

Kusowkin. Mina ei saa laulda.

Tropatshew. Teie ei taha? [Sähel tema juurde].

üks...

Kusowkin [paluvalt Teletski pääle waatades].

Pawel Nikolaitsh...

Tropatshew. Kares... [Weel wihken Kusowkinile lähemale minnes]

Kusowkin [taganedes ja õnnetu, meelthutwa häälega]. Wakandage... mispärast teie minuga nõnd rumber näite? Mul ei ole aini teid tunda... Ja päälige mina olen, kõige pääle waatamata, siiski aadlimees - palun, pidage seda meles... Aga laulda ma ei saa... Teie nägite ise...

Tropatshew. Wiimast korda...

Kusowkin. Küllalt, ütlen ma teile... Mina ei ole teie napp...

Tropatshew. Nagu see innaasi oleks?

Kusowkin [ägidaks saades]. Otsige omale keegi teine napp...

Teletski. Täepoolest, jätke teda rahule.

Tropatshew. Aga ma palun wõrga, teie äia

juures mängis ta ju narri osa.

Kusowkin. See on mööda. [Pühik nägu.]

Ta ka pää ei ole mul täna nagu nõnda,
käepolest.

Teletski. Koh, nagu soovite.

Kusowkin [kurwalt]. Ärge minn pääle
pahane olge, Pawel Nikolaitsh...

Teletski. J, jatke! Kuidas te selle pääle tulite?

Kusowkin. Teine kord, Junnala eest, häamelega.

[Rõõmust nägu teha katsudes]. Ja nüüd

antke suuremeelselt andeks, kui ma kuidagi
eksisin... Olin natuke äge, mu härrad,
mis sääl teha... Wanaks olen ma läinud,
see p on... Ta ei ole ka enam harjunud.

Tropatshew. Wähemalt jooge siis see klaas
kühjaks.

Kusowkin [rõõmsaks saades]. Seda teen ma
häamelega, kõige suurema häamelega.

[Wõtab klaasi ja juob.] Anuliku kalli wõõra
terwiseks!

Tropatshew. Koh, aga väikest laulukest ikka
ei saa?

Kusovkin [keda min juba ammu pehmeks
 teinud on; klaasi šampanjeri ärajoomise järel
 ja rest et hädasti mööda läks, jääb ta äksi
 purju]. Jumala eest, ei saa. [Naerab]. Tõsi,
 omal ajal ma laulsin... ja mitte halvemini, kui
 mõni teine. Nüüd on aga teised ajad. Mis olen
 ma nüüd? Kõhine inimene - ja kõiks. Käete,
 mitte halvem kui see. [Näitab Ivanovi pääle
 ja naerab.] Nüüd ei kälba ma nukuzi. Aga
 siiski, teie vabandage mind. Wanaks olen ma
 läinud - see on see asi... Näituseks, ma olen
 tänal mist joomud? Kaks, kolm klaasist,
 aga siin [näitab pää pääle] juba segi.

Tropatshet [kes vab ajal Karpatsheviaga sivistanud
 on]. See näitab teile nõnda - jätke. [Karpatshevit
 lähed naerdes ära ja nüü Pjotri koasa].

Aga miks t, siis meile oma asja lõpuni ära ei
 jutustanud?

Kusovkin. Ah soo, ja, ei jutustanud lõpuni. Aga
 ma olen valmis, kui käsite. [Naerab] Ainult,
 olge lahked... lubage istuda. Jalad nagu...
 nagu... ei kuule sõna.

Tropatshev (annab temale tuuli) Olge lahke,
kuidas nüüd teie nimi oli, istuge.

Kusovkin (istub näoga waatajate poole ja
näagit laisalt ja aegamööda, ruttu purju
jäädes). Mille juurde ma nüüd seisma
jään? Ah ja - Kängimmeisteri juurde. See
Kängimmeister - sakslane, teadagi, mis
temal: Teenis - teenis moonamuretsemise
jaoskonnas muidugi, varastas sääli, mis
kale, - noh, ja ütleb nüüd - mersel on
minu. Aga mina olen mõisnik. Mis ma
nüüd ütelda tahtsin? Noh, ja ütleb: kas
maks ära - või anna mõisa... kas mak-
sa ära, või anna mõisa... kas - maksa ära -
või anna mõisa kätte... kas...

Tropatshev. Teie magate ju, söber, ärgase üles!

Kusovkin (kohkub ja vajub uuesti poolnusse.

Ja näagit juba waewaga.) Mis? Ah mina? Palun

mäga! Kuidas teie selle pääle tulete... noh,

ükskõiks. Ah mina ei maga mitte. Ööse maga-
tasse, nüüd on aga päew. Kas nüüd öö on?

Ah mina näagin Kängimmeistrist. See Kängim-

meister - Kängin-meister ... Kan-ginmeister -
 see on minu päris waenlane. Minulle räägitakse
 ihte ja teist; ei, ütlen mina, Känginmeister!
 Känginmeister on see kes mulle kirja teeb.
 [Karpatshew tuleb ilmutu suure subkrupaberist
 tehtud narrinübaraga sisse ja hiilib, Tropatshewi-
 le silmi pilgustades, Kusowkini taga. Troeminski
 katseb naeru pärast. Iwanow, kahwatu, maha-
 löödud, waatab altnulmu.] Ja ma tean, mis pärast
 ta mind ei salli ... Ma tean, ta on mulle terve
 eluaeg kirja teinud, see Känginmeister. Minu
 lapsipõlwest saadis. [Karpatshew panub ettewaatli-
 kult narrinübara Kusowkinile päha]. Aga mina
 annan temale andes ... Issand temaga ... Issand
 olgu temaga ... [Kõik naerawad suure häälega.
 Kusowkin peatab ja waatab imestades ringi.
 Iwanow lähleb tema juurde, wõtab tal käest kinni
 ja ütleb talle läbi hammaste: "Waata onti, mis
 sulle päha on pandud ... sind peetakse ju nar-
 riks" ... Kusowkin katsub nätega pääd, tunneb
 nübarat, lasib käed pikkamisi näo pääle lan-
 geda, katab silmad kinni, äksi hakkab ta

huluma, läbi pisarate pomisedes: „hisparast, missparast, misparast“... ei võta aga kübarat mitte ära. Tropatshew ühes Trembinski ja Karpatshewiga naeravad ikka veel. Pjotr naerab ka, unest sisse maadates].

Teletski. Jätke järele, Wäsili Semjonõssh, kas teid ei ole häbi naisuguse tuhja asja pärast. mitta?

Kusowkin [võtab näed naos eest ära]. Naisuguse tuhja asja pärast? ... Ei, see ei ole tühi asi, Pavel Nikolaitsh... [Tõuseb püsti ja viskab kübara maha]. Esimesel päeval, kui te siia tulite... esimesel päeval... [Tema hääl katkub]. Nõndaviisi näite teie vanamehega ümber... vanamehega, Pavel Nikolaitsh? Nõndaviisi! Hisparast, missparast kallate teie mind porisse? Mis ma teile tegin? kätelge ometi! Mina võtasin teid nõnda, rõõmustasin nõnda... hisparast, Pavel Nikolaitsh?

Tropatshew. Koh, jätke järele... Mis te nüüd, toepoolst?

Kusowkin [nahratades ja kohmetades]. Mina ei

räägi teiega... Teid lubati minn üle hirmitada...
ja teil on häamel. Mina räägin teiega, Pavel
Nikolaitsh. Et teie radunud äi prüü leiva eest ja
wanade kingitud saabaste eest, minn üle naeris,
nii palju kui süda kutsus — siis tahtsite ka teie
sedasama? Ku jakk, tema kingitused maksivad
mul higi, maksivad kibedaid pisaraid...

Mis, ja teil läks meel radedaks? Eh, Pavel
Nikolaitsh! häbi, häbi, kullake!... Ja ise olete
meel häntud inimene, Peterburist...

Felerski [kõrgilt]. Kuulge, teie unustate ennast ära
kinge oma tuppä ja magage ennast lähedaks. Teie
olete purjus... Teie ei seisa jalgade pääl.

Kusovkin [ikka rohkem ja rohkem enese üle valitust
kaotades]. Küll ma magan ennast lähedaks, Pavel
Nikolaitsh, küll ma magan... Võib olla, ma olen
purjus; aga kes mind purjus juotis? Asi ei ole selles,
Pavel Nikolaitsh. Aga teie pange nüüd seda tähele.
Teie tegite mind praegu kõikide juuresolekul narrikes,
teie tallasite mind parisse, esimesel päeval kui teie
siia tulite... aga kui mina tahaksin, kui mina ühe
sõna ütlesin...

Iwanow [poole häälega]. Tule meelemeeskusele,
Wassili.

Kusowin. Lase mind! Ja, armuline härra, kui
mina tahaksin...

Ieletski. Oh, ta on täiesti purjus! Ta ei tea isegi,
mis ta räägib.

Kusowin. Wabandage. Ma olen purjus, aga ma
tean, mis ma räägin. Waadake, teie olete nüüd-
suur härra — Peterburi ametnik, haritud, kuidugi...
aga mina napp, lollpää, mitte krossi waskrahaagi
ei ole mul, mina olen keerjus, armuleiwasõija...
aga teate teie, kes ma olen? Teie wõtsite naise...
Kelle te naases wõtsite — a?

Ieletski [tahab Tropsatshewi ära wiia]. Palun wa-
bandage, ma ei mõinud kuidagi niisuguseid
rumalusi wadata...

Tropsatshew. Ja mina olen, awalikult ütelda, süüdi...

Ieletski [Trembinskile]. Winge ta ära, olge hää...

[Tahab woorastetuppa minna].

Kusowin. Pidage, armuline härra... Teie ei ole mulle
meel ütelnud, kelle te naases wõtsite...

[Olga ilmub woorastetoo ukse pääl ja jääb imes-

tade seisma. Mees annab talle märku, et ta ära
läheks. Ta ei saa sellist aru.)

Teletski [Kusowkainile]. Minge, minge...

Trembinski [lähel Kusowkini juurde ja mõtab tal
käe alt kinni]. Lähme.

Kusowkin [lühikesel temal ära]. Ära kisu mind, sina!

[Teletskile tagast järele]. Teie olete härra, suurtsugu
inimene, kas ole teisi? Teie mõtsite Olga Petrovna
Korina naiseks... Korinid on ka naine, põline
mõisniku suguvõsa... aga teate teie, kes ta on,
see Olga Petrovna? Tema - tema on minu tütar!

[Olga kaob ära].

Teletski [jääb seisma, nagu oleks teda wälk ta-
bunud]. Teie... teie olete hulluks läinud...

Kusowkin [natuke wainides ja oma pääst kinni
haarates]. Ja, ma olen hulluks läinud. [Jaaksel ära
konnistades... Iwanow temale järele]

Teletski [pöörab Tropschewi poole]. Ta on pääst segane...

Tropschew. Oo... oo, muidugi.

[Mõlemad lähewad pinnkamisi mõõrastituppa. Trem-
binski ja Karpatschew waatawad imestades üksteise peäle]

[Eesriie langeb].

Teine waatus.

[Kaitelawa kirjutas wõrastetuba, mis toredasti wanatmoodi sisse seatud on. Paremal pool päälwaatajatest on uue saali, pahemal pool Olga Petrowna tuppa. Olga istub sohwa-pääl, tema kõrwal seisab Praskowja Iwanowna.]

Praskowja Iwanowna [wäikse wäikse järle].

Kuidas siis jääb, armuline, missuguseid tüdrukuid käsete enese teenistusesse määrata.

Olga [natuke kannatamatat]. Missuguseid tahad.

Praskowja Iwanowna. Ahulina, see kõrtsilmadega, on meil tubli tüdruk, Marfa ka, Matshukowi tütar, kas käsete neid?

Olga. Hää küll. Aga kuidas selle tüdruku nimi on... noh, see selle kena näoga... sinise kleidiga.

Praskowja Iwanowna [inestusega]. Sinisega...

Ah ja, õigus! Teie küsite kashka järle. Nagu armuline tahavad, - aga see on nii illeanetu, et issand hoidab! Ei kuule sugugi sõna, ja ei pea ennast ka hosti üles. Aga siisgi, nagu teie soovite.

Olga. Tema nagu meeldis mulle, aga kui ta ennast halvasti üles peab...

Praskovja Ivanovna. Halvasti, halvasti. Tema ei võlba, tema ei ole seda väärt. (Natuke vaikides). Ah nullakene, kui ilusaks teie olete läinud. Kuidas teie oma emaga ühte nägu olete! Teie, meie tüdrukene! ... Meie ei jõua ära rõõmustada, kui teie päale vaatame... Andke oma käekene, nullakene...

Olga. Näh, hää küll, Praskovja, mine.

Praskovja Ivanovna. Nagu käsete. Aga kas teie ei soovivi mahust midagi?

Olga. Ei, mulle ei ole midagi karwis.

Praskovja Ivanovna. Nagu käsete. Siis ma juha ütlev Akulinale ja Charfale...

Olga. Hää küll, mine. (Praskovja tahab minna). Ja käse Pavel Nikolaitshile ütelda, et ma temaga näärkida tahan...

Praskovja Ivanovna. Nagu käsete. (Läheb ära).

Olga (üksi). Mis see tähendab? Mis ma eila kuulsin?... Terwe võ ei soanud ma magama jääda. See vanamees on hulluks läinud... (Tõuseb püsti ja käib tuba mööda) "Tema on minn" ... Ja, ja,

just need sõnad. See on ju meeleetus... Sääl ta ongi.

(Teletoni tuleb sisse)

Teletski (mures näoga näre juurde minnes). Sa
kahtsid minuga rääkida, Olga?

Olga. Ja... ma kahtsin sind paluda... Oias, tüügi
ära, on teed küis rohtu täis kasvanud... Inaja ees
on teed ära puhastatud, aga sääl ära unustatud...

Anna käsk.

Teletski. Ina andsin juksa käsu.

Olga. Oa! Täna sa sind... Ja näse linnast kuljuseid
osta - minn lehmadele kaasa...

Teletski. Küis tehtakse. (Tahab minna) Chund mida-
gi rääkida ei ole?

Olga. Aga mis... on sul sääl tööd?...

Teletski. Kontorist toodi armed.

Olga. Oa! Noh, niisugusel korral ei pea ma sind
kinni... Meie võime enne lõunat metsa sõita...

Teletski. Chuidugi (Tahab jälle minna.)

Olga (laseb tema kuni uksele minna) Paul!...

Teletski (pöörab ümber). Mis on?

Olga. Utle, ole häa, - eila ei olnud mul aega seda
sinn väest küsida... mis luugu see teil hommiku,

süügi ajal oli?

Teletski. Ah... Eimidaagi. Nõnda samuti. Paha ainult, et just meie süüsiidul päeval misugune vastik luugu juhtus. Aga, ma olen ise natuke süüdi. Tuli pähe seda vanameest, Kuzonkint purju juuts, - see tähendab, see tuli vieti meie naabrile tead sellele härra Tro-patšehvile, mõttesse... noh, alguses oli ta tüvasti päris naljatas, lubises, jutustas juttu, - aga pärast hakkas minama, võikriugu minnalusi rääkima, aga see ei tee midagi... Sellest ei maksa rääkidaagi.

Olga. Aa! Aga mille mõitas...

Teletski. Ah ei, ei... Edespidi peab ettevaatlikum olema - see on võiks. (Naturkene mõteldes). Ja pööle selle - ma võtsin juba oma alinõuud tarvitusele.

Olga. Kuidas?

Teletski. Ja. Väata, ehk sellest küll luugu ei ole... aga süül elivad inimesed juures, näginad... Kuulsivad viimases. See ei kõlba... korralikus majas... Ma korraldasin juba selle öra.

Olga. Kuidas sa siis korraldasiid?

Teletski. Mina... näed sa... Ma reletasin sellele vanamehule, et temal enesel piimlik saab olema süü

jääda, meie juurde majasse, niisuguse loo järel, nagu sa ise ütled. . . Tema oli et seeke minu-
ga täiesti tüütu - parjusolek oli lahkimine. . .
Muidugi, tema on väene inimene - elada ei ole tal
millestgi. . . Noh, sest ei ole niiga, temale võib mõnes
teises siin mõisast koarane anda, ülespidamise
raha määrata, muu. . . Tema saab väga ra-
hul olema. . . iseenesest mõista, meie ei saa tema-
le midagi keelama.

Olga. Paul, mille näitab, niisuguse tühja asja
pärast karistada sa teda. . . liiga valjult. . . Tema
elab siin majas juba nii ammu. . . Tema on siin
harjunud. . . tema tunneb mind lapsest saadik, -
täiesti, minu meelst, teda võib siia jätta.

Teletski. Olga. . . ei. . . siin on põhjused. . . Muidugi,
vanamehe päale ei või mitte kivi olla. . . iseäranis
sellepärast, et ta selge pääga ei olnud. . . aga siiski,
kuha mind, et ma selle asja ära kurraldan. . . Ma
kardan, sellises on põhjused. . . kannis tähtsaid.

Olga. Nagu sa tahad.

Teletski. Päälegi, ta on vist juba oma asjad kokku
pannud.

Olga. Aga ta ei söida uneti ära, ilma et mind jumalaga jäta?

Teletski. Ma arvan, ta tuleb jumalaga jäama. Aga, tead, min see sulle vast piinlik on, - sa võid teda vastu võtmata jätta.

Olga. Vastuvõttes, ma tahaksin temaga rääkida...

Teletski. Nagu sa soovid, Olga... aga ma ei annaks sulle seda nunn... Sina süda läheb haledaks, ja pääle selle, vanamees on sind lapsert saadik tundinud... Aga mina, avalikult ütelda, ei tahaks mitte oma otsust muuta...

Olga. Oh ei, ära kardas... Ainult, ma arvan, tüepoolt, ta söidab ära, ilma jumalaga jätmata... Lase järele kuulata, ole häa, ega ta veel ära söitnud ei ole!

Teletski. Nagu soovid. (Kõhistab). Vous êtes jolies comme un ange aujourd'hui. [Sa oled täna ilus nagu ingel.]

Pjotr [sisse tules]. Kuidas näseti?

Teletski. Mine, vennas, kuula sääl järele, ega hää kusseksin veel ära söitnud ei ole? [Olga pääle vastates]. Ta tulgu jumalaga jäama.

Pjotr. Nagu käseti. [Sähel ära].

Olga. Paul... mul on sulle üks palve.

Teletski [lahuselt], Utle, missugune?...

Olga. Kuule... Kui tuleb see... Kusovkin... jätta
mind temaga üksi.

Teletski (naturke wainkides, külma naeratuslega). Aga
mille näitab... vastuorsa... sulle saab see piin-
lik olema.

Olga. Ei, ma palun sind; mul on temaga asja...
Ma tahaksin temaga nelja silma all rääkida.

Teletski (tema pääle terawalt waadates). Kas sa wahist
midagi... eila...?

Olga (kõige süütamul kombel mehe pääle waadates).
Mida?

Teletski (ruutu). Wäh, nagu soonid, nagu soonid...
Minni meelest on, ta tulebgi.

(Kusowkin tuleb sisse. Ta on väga rahwatu.)

Olga. Tere, Wassili Petrowitsh... [Kusowkin kummar-
dab wainselt]. Tere! [Teletskile]. Ehk bien, mon ami?

Je vous en prie. [Kää küll, mu armas. Ma palun]

Oui, oui. [Ta, ja] (Kusowkinile). Teie olete juba
päris reisiwalmis?

Kusowkin (maetud häällega ja waewaga). Päris reisivalmis.

Teletski. Olga Petrowna tahab teiega rääkida... teid jumalaga jätta. Teie, olge häa, kui teil midagi tarwis on, ütlege temale... (Olga). Au revoir... (Kõigemiseni). Sa ei jää ju temaga kauaks?

Olga. Ei tea... ei arva.

Teletski. Koh, häa küll... (Sähel saali.)

Olga (istub sohwa peäle ja näitab, et Kusowkin leentoli peäle istuses). Istuge, Wassili Petrowitsch... (Kusowkin nunnardab eitades). Istuge, ma palun teid. (Kusowkin istub. Olga ei tea natuke aega, millega juttu alata.) Teie süidate ära, ma kuulsin!

Kusowkin (silmi mitte üles kstes). Nõnda see on.

Olga. Mulle ütles Pawel Nikolaitsh. Mulle on see väga vastu-meelt, uskuge mind...

Kusowkin. Ärgel lasse oma raha rikkuda...

Olen palju tänu wõlgu... ka nõnda.

Olga. Teie... saab teie uues elukohas niisama häa olma... veel parengi... olge rahulise... ma annan kätte.

Kusowkin. Palju tänu! Ma tunnen... ma ei ole

seda väiart. Tükk leiba ja kussil mõni nurgakene
 ... rohkem ei ole sulle ka vaja. [Wäikse wai-
 ruse järel, prüsti tõustes.] Aga nüüd lubage, et ma
 jumalaga jätan ... Olen süüdi ... tõsi ... andke wana-
 mehile andens.

Olga. Hinkte siis nii ruttate... kannatage.

Kusowkin. Nagu käsete. [Istus jälle.]

Olga [jälle wäikse wairumise järel] Kulge, Wassili
 Petrowitsh... ütlege mulle otseselt, mis teiega ei-
 la hummiku juhtus?

Kusowkin. Ma olen süüdi, Olga Petrowna, üle ja
 ümber süüdi.

Olga. Aga - kuidas teie siis...

Kusowkin. Palun ärge mind küsige, Olga Petrowna...
 Ei maksa. Ma olen süüdi, üle ja ümber - ja see
 on kiire. Pawel Nikolaitshil on täiesti õigus, kind
 peab veel hoopis teistmoodi mõtlema... Eluaga
 saan tema eest Jumalat paluma.

Olga. Ma pean tunnustama, mina ainult poolt
 selles nii suurt süüdi ei näe... Teie ei ole enam
 noor... ei ole enam wänaga harjunud - noh,

karatsesite natuse. . .

Kusowkin: Eii, Olga Petrowna, palun ärge mind wa-
bandage. Ma tänan teid väga, - aga ma tunnen
oma süüdi.

Olga. Woi ütlesite teie wabest midagi haawawiat minu
mehele ehk härra Trepatschewile?

Kusowkin (pääd lungu lastes). Olen süüdi.

Olga (mitte ilma ärwuseita). Kuidge, Wassili Petrowitsch,
kas te mäletate hästi nõiki oma sõnu?

Kusowkin (kohkub, waatab Olga pääle ja ütleb pis-
kaniööda). Ma ei tea. . . misõnguseid sõnu?

Olga. Räägikarke, teie olla midagi ütelnud. . .

Kusowkin (nutu). Ma walitasin, Olga Petrowna, tingi-
mata walitasin. Mis keel pääle tuli, seda ütlesin.

Olen süüdi. Olin arust ära.

Olga. Aga süügi. . . millest wõis teile paha tulla. . .

Kusowkin. Jumal teab, millest. Kullus lihtsalt.

Awalikult ütelda, ma ei ole wiinaga enam sugugi
harjunud. Koh, jõin natuse - nõki ja lääski. Jumal
teab, mida wõis loorisin. Tuhub mõnikord, Aga
minu olen süügi üle ja ümber süüdi - ja olen
õigusega karistuse saanud. (Tahab püsti tõusta.)

Sübage jumalaga jätta, Olga Petrowna... Ärge minust paha mõtelge.

Olga. Ma näen, teie ei teha minuga otsusest rääkida. Ärge kartke mind... Mina ei ole ju nagu Pavel Nikolaiš... Noh, teda võite minu pärast kartta... Teie teda ei tunne... tema on päält naha wali. Aga miks te mind kardate?... Teie tundsite ju mind lapsest saadik.

Kusowkin. Olga Petrowna, teil on ingli süda...
Halvstage vanamehe päält.

Olga. Palun väga! Just vasturõõsa, mina kartsin...

Kusowkin. Ärge mulle oma lapsepõlme meelde tuletage... juba nõndagi on mul meel siibe... oh, kui siibe! Wanas eas pean veel teie majast ära minema - ja oma süü pärast...

Olga. Kuulge, Wassili Petrowitš, on veel abinõu olemas, teie häda aidata... Olge ainult minu wartsu otsusehene... kuulge... mina... (Tõuseb äkki püsti ja lähleb natuke kõrvale).

Kusowkin (temale järel waadates). Palun, ärge saage rahutuks, Olga Petrowna, kõepoolst ei masha. Ma soan ka sõäl teie eest Jumalat paluma. Aga teie tuletate wahel mind meelde - ütlete:

wana Kusowkin, Wassili, oli inimene, kes mulle
truu oli...

Olga [jälle Kusowkini poole pöördus]. Wassili Petrowiski,
olite teie tõesti mulle truu, armastate teie tõesti mind?
Kusowkin. Minu nullakane, vässrige mind teie eest
surra...

Olga. Ei, ma ei nõua teie surma, ma nõuan tõtt,
ma tahan ^{tõtt} teada saada.

Kusowkin. Nagu näsete.

Olga. Ahina... mina kuulsin teie rinnast hüüet.

Kusowkin [raewalt sõnu wälja rääkides] Ahisugust
... hüüet?

Olga. Ahina kuulsin... mis teie minu kohta ütlesite.
[Kusowkin tõuseb tooli päält ja langeb põlvile.] Mis
on see tõsi?

Kusowkin [kõrgledes]. Halastage, andke, andke suure-
mõeltselt andeks... See oli hullus - ma teile juba
ütlesin. [Tema hääl kostab.]

Olga. Ei, - teie ei taha mulle tõtt ütelda.

Kusowkin. Hullus, Olga Petrowna, andke andeks...

Olga [haarab tema kätt rinni]. Ei, ei... Jumala
pärast... ma wammutan teid Jumala nimel...

palun teid, ütlege mulle, mis see on - tõsi? tõsi?

(Wainus) Misparast te siis mind piinate?

Kusowkin. Siis teie tahate tõi teada saada?

Olga. Ja. Siis ütlege oneti - on see tõsi?

(Kusowkin tõstab silmad üles, waatab Olga peäle, ...)

Tema näojooned kujutavad raskest mõttest. Auksi

lasub ta peä lonku ja susistab: „Tõsi“ - Olga

taganeb temast ruttu eemale ja jääb liikumata

seisma... Kusowkin katub näo kättega ninni.

Saali uks läheb lahti ja sisse astub Teletski. Ta ei

näe esite Kusowkinit, kes kõnis aeg põlvili on, ja

lähleb naiste juurde.)

Teletski. Kõh, mis on, oled lõpud? (Jääb imestades seis-

ma). Ah vaila, je vous ai dit... (Kõh näed, ma

ütlesin sulle)... Näed, ta on andeks paluma hakanud...

...

Olga. Paul, jätameid üksi...

Teletski (imestades). Mais, ma chère... (Olga, mis

armas).

Olga. Ma palun sind, ma palun sind jumalakeeli,

jätameid...

Teletski (naturel aega naikes). Kõige soovid...

ma loodan ainult, sa seletad mulle selle mõistatuse ära... (Olga nikutab jaatades peäd, Teletski lähleb aeglaselt välja.)

Olga (lähleb ruttu ukse juurde, näänab selle lukku ja tulib Kussowkini juurde tagasi, kes istub veel üles ei tõuse.) Tõuske üles... tõuske üles, itlen ma teile.

Kussowkin (tõuseb tassa üles), Olga Petrovna... (Ta ei tea nähtavasti, mida ütelda).

Olga (temale teeli peäle näidates.) Istuge siia. (Kussowkin istub. Olga jääb temast natuke eemale ja seisab küljega tema poole.) Wassili Petrowitsh... teie saate minu seisusest aru.

Kussowkin (nõrgalt) Olga Petrovna, ma näen... Ma olen nagu arust segaseks läinud... Saaks mind minna, kuidas sünnitan ma veel õnnitust... Ma ei tea ise, mis ma räägin.

Olga (waewaga hingates). Ei, jätke, Wassili Petrowitsh. Nüüd on asi tehtud. Nüüd ei wõi teil oma sõnu maha salata... Teie peate mulle küsima... täit... tütt nüüd.

Kussowkin. Ja, aga mina...

Olga (ruttu). Ma itlen teile, saage arsti ärskord ka

minu seisukorvast aru, ja teie omast... Kas olete
 teie minu ema laimannud, - niisugusel korral
 minge kuhke välja ja ärge mulle oma nägu näidake
 ... [Näitab nägu russe poole... Kusowkin tahab püsti
 tõusta ja majub jälle tagasi.] A! näete, teie jäate,
 kas näete, teie jäate...

Kusowkin [ahastades]. Oh, Issand Jumal!

Olga. Ma tahan küsida teada... Teie peate mulle
 küsida ütleva... kas kuullete?

Kusowkin [meeleheitlikult]. Ku ja... ja... Teie
 saate küsida teada... kui juba niisugune õnnetus
 minu kaela tulnud on... Ainult, Olga Petrovna,
 ärge maadake nõnda minu päale... muide mina
 ... ma käesti ei wõi...

Olga [naeratada katsudes]. Wassili Petrowitsh, mina...

Kusowkin [aralt]. Mind... mind kutsub Wassili
 Semjonõtshin, Olga Petrovna... [Olga punastab ja kehi-
 tab õlgasid. Seisab iva Kusowkinist rahuse maad
 eemal.] Ja... noh siis... millega käsete päale hakkata?..

Olga [punastades, kohmetult]. Wassili Semjonõtsh, kuidas
 tahate teie... et mina...

Kusowkin [walnis nutma]. Aga mina ei saa rääki.

da, kui teie nõnda...

Olga (ulatab kalle näe). Rahustage ennast... rääkige!
Teie näete, missuguses seisukorras ma olen... Sundige
ennast.

Kusovkin. Nagu käsete, Olga Petrovna. Noh siis, lu-
bage, millest ma siis pääle hakkam? Oh Issand!...
Nii ja. Nõnda siis. Ma jätustan teile, kui lubate, erite
natuke nõnda... Ja. Kohi, kehe... Ma olin natuke
üle kaheksime... Ja sündinud olen ma, võib ütelda,
maesuses, - aga pärast jäin ma ka viimasest tükist
leivast ilma, ja täiesti, võib ütelda, ilukohkusest...
ja haridust, midagi, ei saanud ma mingisugust...
... Teie õnnis isa (Olga kohkub), Jumal ilendagu tema
hingest! - halastas minu pääle, mistlii oleksin ma
päris hukka läinud, tõesti, ela, ütleb, minu juures
majas, kuni ma sulle koha otsin. Nõnda siis asusin-
gi ma teie isa juurde elama. Noh, kohtu riigiteeris-
kuses leida midagi ei ole kerge - ja nõnda jäingi
ma. Teie isa elas aga sel ajal veel päissimele põlvnes,
ja siis, umbes paari aastakese pärast, hakkas teie ema
kusima - noh, ja võttisgi naiseks. Noh, hakkas
siis teie emaga elama... sai temaga kaks pojast -

ainult mõlemad surivad varsti ära. Ja ma ütlen
 teile, Olga Petrowna, teie õnnis isa oli äärmiselt inime-
 ne, nii äärmiselt, et Jumal andmu andes!... käega
 oli ka natuke nämmas - ja kui mõnikord vihases
 sai, siis ise ennast ei tundnud. Tema armastas ka.
 Aga süügi, ta oli häa inimene ja minu häätegiija.
 Koh, waadake, alguses elas ta, teie kadunud isa, teie
 emaga väga ilusasti... kuid mitte kaua. Teie
 ema oli - Jumal ilendagu tema hingest! - võib
 küll ütelda, päris ingel ise - ja ilus naesterahmas...
 Aga mis sest! Saatus! Ilmus meile sel ajal üks
 naabriproua... Wõttis teie isa kätte hakkas seda
 armastama... Olga Petrowna, andke suuremeelselt
 andeks, kui ma...

Olga Rääkige edasi.

Kusonain. Teie ju ise nõudsite seda. [Pühit käega
üle näo.] Oh Issand, mu Jumal, aita mind patust
 inimest! Koh siis, teie isa hakkas seda naabriprouast
 armastama, - et tal palaw oleks sääl ilmas! - hac-
 kas iga Jumala päew tema juurde sõitma, sagidasti
 ei tulnud võsesgi kodu. Asi läks halmaks. Teie
 ema istub mõnikord terwed päewad otsa ihuüks,

vaiksib, vahel nutabgi ... Mina, muidegi, istun
 sääbramas, süda tahab lõhki minna, aga ei julge
 sundgi lahti teha. Mõtlen, mis temal minu nuna-
 last kõnest on! Teised naabrid, mõisnikud, ei sõit-
 nud ka häämelega teie isa juurde, ta ajas nad
 majast eemale, võib küll ütelda, oma kirkusega,
 sellepärast siis ka ei olnud teie emal mõni kord
 kedagi, kellega sõnavestigi rääkida. ... Istub nünda
 mõnikord, vaesekene, akna juures, isegi raamatut ei
 ole - istub ja vastab teie päale, välja päale. Aga teie
 isa läks, Jumal teab mispärast, minu arust keegi
 temale vastu ei rääkinud, selle wahil sees veel pahu-
 ramaks. Läks nii kurjaks, et päris häda! Ja mis
 jälle inimestanise väärt on: talle tuli mõttesse teie
 ema päale armumade olla, kelle pärast oli siin ar-
 mumade olla, Issand Jumal! Mõnikord sõidab
 ise ära ja teda paneb lunn taha, Jumala eest! Iga
 tühise asja pärast sai vihaseks. Ja mida rohkem
 teie ema tema ees slandlik oli, seda enam tema
 vihasatas. Wimmati jättis temaga rääkimisegi järele,
 liiskas täiesti ära. Ah, Olga Petrowna! Olga Petrow-
 na! Sai ta sel ajal kannatada, teie ema! Teie ei wõi

teda malitada, Olga Petrovna, teie olite liig väike,
 teie minu tuisene, kuivta ära suri. Kiv hääd hingi,
 ma arvan, praegu ilmas ei olegi. Ja kuidas ta teie
 isa armastas! See ei vaatagi tema päälle mõnikord,
 tema aga, ilma mehta, minuga, kõik aeg, mehest
 ja mehest räägib, kuidas saaks aidata? Kuidas
 naelt mööda olla? Uhu korraga, ühel hääl päeval
 pani tee isa emast reisivalmis. Kuhu? Moskvas-
 se, itleb, sõidan üksi, äriarjade pärast, - aga mis
 üksi! Esimeses jaamas võtas teda naabriproua.
 Kuhu, ja sõitsivadgi üheskoos ära, ja jäiivad terve
 kuuks kuuks kadunuks, - kuuks kuuks, Olga Petrovna!
 ja mitte ühte sõrja ei saatnud koju terve see aeg!
 Korraga tuleb koju, ja niisuguse tumeda näoga ja
 vihane... Naabriproua oli teda maha jätnud,
 nagu meie pärast teada saime. Pani ennast vmas
 taas luku takaja ei näidanud kellegile näguigi.
 Isegi kõik teenijad hakkasivad imestama. Wilmsti
 ei kannotanud kadunike seda ära... heitis risti
 ette - ta hakkas teda kartma, muresse, - ja läks
 tema juurde sisse. Hakkas teda paluma, tema aga,
 kui käratab õnki naise päale ja keppi haarates -

[Kusovkin vaatab Olga pääle.) Wabandage, Olga Petrowna.

Olga. Räägite teie tutt, Wassili Semjonõtsh?
Kusovkin. Süügu mind wälk sellesama koha pääl surmuse!

Olga. Räänige edasi.

Kusovkin. Ah, siis ta... ja! Ah, Olga Petrowna, surmani haawas ta teie emal, nii sõnadega, kui... mungaga... Kadumuki juoksis nagu norgameelne oma kuppaga, tema äga hüüdis teenrid ja jahile... Siis... waadake... siis... juhtus... asi... (Tema hääl jääb jonetuks). Ma ei saa, Olga Petrowna, Jumala eest, ei saa...

Olga (tema pääle mitte waadates). Räänige.

(Wäikse waikuse jorile, kannatamata). Räänige!
Kusovkin. Nagu käsete, Olga Petrowna. Peab arwama, et teie emal, kadumil, nii suguse werise haaramise pärast see nõid müistus segi läks... haigus tuli... Nagu praegu näen ma teda... Säks palwetuppa, seisib pühapildi ees, tahtis nagu kätt ristitheitmiseks üles tõsta, kuid korraga pööras umber ja läks wälja... hakkas isegi karakesi naerma...

Wanaawri sai küll tema üle võinust. Minul
 hakkas kolo, kui ma tema pääle vastasin. Sün-
 nelaual ei söönud midagi, väikis kõis aeg ja
 vastas ainult teravalt minu pääle... ja
 õhtu... Õhtul, Olga Petrovna, istusin mina üksi
 tema juures, — just sellesamas toas, — teate, mõni-
 kord mõngisime kaarta, igavuse pärast, mõni-
 kord jälle rääkisime nii natuke... Noh, nõnda
 siis, sel õhtul... [Ta hakkab raskesti hingama].
 Teie ema, kadunud, väikis hulka-hulka aega, kor-
 raga ütles minule nõnda... Mino aga, Olga Petrov-
 na, paudus ainult, et ma teie ema ees palmetanud
 ollesin, mina armastasin teie ema... Noh siis,
 ta ütles mulle korraga: „Wassili Semjonõtsh, ma
 tean, sina armastad mind, tema aga, näed, põl-
 gab mind, tema tükkas mind ära, tema haawas
 mind... Noh, siis keer minna sedasama“...
 Teadagi, tal oli selle haavamise pärast mõistus
 seegi läinud, Olga Petrovna, ta ei teadnud sugugi
 mis ta tegi... Mino aga... mina... mina ei saa
 millestagi aru, pää näib ka nõnda ringi... isegi
 meide tulestada un kolo, sellel õhtul tema mulle

änni... Olga Petronna, halustage vananike pääle..
 Ma ei saa.... Ennem kuivab mul keel surru!
 (Olga väikis ja pöörab ennast kõrvale, kusonkin
maastat tema pääle ja räägib elavusega edasi.)
 Teisel päeval, kujutage enesle ette, Olga Petronna, mind
 ei olnud kodus - mäletan, ma juossin juba kuidu
 ajal ära metsa, - teisel päeval matsutab korraga
 käskjalaj õue... Mis on? Kärra on hobuse sel-
 jast maha kukunud, ennast surmiks löönud,
 lamab ilma meelemärguseta... Kohe teisel päeval,
 Olga Petronna, teisel päeval!... Teie ema kohe tõlda-
 ja tema juurde... Tema aga oli ühes stepikülas,
 preestri juures, nelikümmeend mersta süit... Kuidas
 ta ka ruttas, kullakent, aga elus ei leidnud ta teda
 enam... Sa Issand, mu Jumal! Meil arvasime
 kõik, et ta nõdrameelsesks läheb... Kõik aeg aga
 kuni teie sündimiseni oli haige, ja ei paranenud
 ka pärast... Teie teate ise... ta ei elanud koma-
 sin ilmas... (Laseb pääse lõngu)
Olga (pika väikimise järel) Siis... mina olen teie
 tütar... Aga missugused tõendused...?
Kusonkin (elavalt) Tõendused? Ma palun teid, Olga

Petronna, missugused tõendused võinad mul olla?

Mul ei ole mingisuguseid tõendusi! Ja kuidas ma julgeksin? Ma ütlen, kui seda eilast õnnetust ei oleks olnud, ma ei oleks seda vist surma võudit ka ütelnud, ennem oleksin ma oma keele mõelja kiskunud! Ja et ma eila mitte ära ei surnud!

Mõtlege uneti! Mitte üks hing kuni eilse päevani, Olga Petronna, mõtlege uneti... Ahina ise, kui ma ükski olin, ei julgenud sellest mõelda...

Pärast teie... isa surma... ma tahtsin ära põgeneda, kõige nelja tuule poole... minu süüd, ei olnud jündu - kahkusin vaesuse eest, kartsin häda ja viletsust... Jäin siia, minu süüd... Aga teie ema kadunud, juresolekul mitte ükski et vääkida, või midagi, ma ei julgenud hingatagi, Olga Petronna...

Tõendused! Esimestel kuudel ma teie ema üle üldse ei näinudgi - ta pani ennast omas toas lukku taha ja ei lasknud päale Praskovja Ivanovna, traktidruku, kedagi enese lähedolegi... ja pärastpoole... pärastpoole nägin ma teda küll, aga, ma kinnitan seda nagu Jumala enese ees, ma kartsin talle näkku vaadata... Tõendused!

Ma palun teid, Olga Petrovna, ma ei ole ju onneti
 mõni kirjategi ja ja ka mitte napp - mina tean
 oma kohta. Ja kui teie ise mind mitte kässi-
 nud ei oleks... ärge saage rahutuks, Olga Petrovna,
 ma palun teid... Mis teil siin rahutuks saada on?
 Missugused tõendused siis on! Ja teie ärge mind,
 mana lollpääd, uskuge... Kuiskasin - ja see on kõik.
 Mina täppest, mõnikord ei tea ise, mis ma rää-
 gin... Vanadusust lolliks jäänud... Ärge uskuge,
 Olga Petrovna, ja see on kõik. Mis tõendused?

Olga. Ei Wassili Semjonõtsh, ma tahan teiega rassa-
 lust ratsuda... Teie ei võinud... wälja mõelda
 niisugust... Suurim laimata - ei; see oleks liiga
 hirmus... (Naerab kõwale). Ei, ma usun teid.

Kusowkin (nõrga häälega). Teie usute mind?

Olga. Ja... (Tema pääle waadates, wärinaga). Aga see
 on hirmus, see on hirmus!... (Sähelutttu eemale).

Kusowkin (Tema järele rassa wälja sirutades). Olga
 Petrovna, ärge saage rahutuks... Ma saan teist
 aru... Teie, nii haritud... ja mina, kui jälle
 mitte teie pärast, siis ütlesin ma teile, mis ma olen...
 aga ma tunnen ennast wäga hästi... Ma palun

teid, või arvate teie, et ma võin seda ei tunne...
 Ma armastan ju teid, nagu vana... Teie olete ju
 viimati onetigi... (Tõuseb nutu niles). Ärge
 kartke, ärge kartke, minul see sõna üll hulle ei
 tule... Unustage kõik meie kõnlemine, ja mina
 sõidan täna minema, otsesohi... Minna ei või ju
 nüüd enam siia jääda; kuidagi ei või... Mis siis,
 ma saan ka sääal teie eest... (Talle tulevad pisa-
 rad silmi) ja igal pool teie ja teie abikaasa eest
 ... aga mina olen muidugi ise süüdi - kartasin,
 võib küll ütelda oma viimase õnne... (Kutab.)

Olga (viirjeldamata ärevusega). Aga mis see siis on? Tema
 on ju siiski minu isa... (ümber pöördes ja nähes et
Kusomkin nutab). Tema nutab... ärge nutke oneti,
 jätkke järele... (Läheb tema juurde.)

Kusomkin (ulatab temale näe). Jumalaga, Olga
 Petrovna...

(Olga annab ka temale koheldes näe, tahab ennast
sundida temale kaela langema, kuid pöörab kätte
määrinaga ära ja jookseb kabinetti. Kusomkin
jaab sellisama koha peäle.)

Kusomkin (nätt südame peäle pannet). Ah Jumal,

Issand mu Jumal, mis minuga on ?

Teletski hääl (nõuse taga). Sa oled nõuse lüksi pannud, Olga! ... Olga! ...

Kusowkin (meelmarkusele tulles). Kes on ? ... Tema! ..

Ja ... mis on ?

Teletski hääl. Härra Tropatshew tuli meile. Je vous l'annonce. (Ara teatan sulle). Olga, maata mulle uneti ... Wassili Semjonõtsh, teie olite siin, mis ?

Kusowkin. Olen siin.

Teletski hääl. Aga kus Olga Petrovna on ?

Kusowkin. Säksivad kvaast wälja.

Teletski hääl. A! laske mind uneti sisse.

(Kusowkin teeb nõuse lahti. Sisse tuleb Teletski.)

Teletski (ümber waadates, isenesele). See nõis on väga imelik. (Kusowkinile külmalt ja walgult)

Teie lähete ära ?

Kusowkin. Ja.

Teletski. A! Noh, ja millega siis teie jutt lõppis ?

Kusowkin. Jutt ... juttu vieti ei ulnudgi, waid mina palusin Olga Petrovna käest armulikku andes andmist.

Teletski. Koh, ja tema?

Kusovkin. Nemad ütlesivad, et nad enam vihane ei ole... ja mina, mina hakkas nöördära süitma...

Teletski. Olga Petrovna ei muutnud otsust ümber?

Kusovkin. Ei muutnud.

Teletski. Hm! ... Mul on väga kahju, aga teie saate ise arv, Wässili Semjonotsh, et - e - e -

Kusovkin. Muidugi, Pavel Nikolaitsh, olen täiesti teiega ühel nõul. Teie olite meil armuliskult minuga ümber käinud, aga tänan teid kõigest südamest.

Teletski. Mul on armas näha, et teie vähemalt üna süüst arm saate. Koh siis - jäiäge jumalaga...

Kui midagi tarvis on, palun mitte häbeneda... Ma olen küll juba malitsijale käsu andnud, aga teie võite igal ajal otsukohe minu poole pöörata.

Kusovkin. Täna väga! (Kumardab)

Teletski. Jumalaga, Wässili Semjonotsh. Aga parem, vudake natuke... E-e-e-e... härra Tropatshew tuli meile - ta tuleb kehe süa sisse... ma tahtsin, et teie tema ees sedasama nõudaksite - seda, mis te mulle täna hommiku ütlesite,

Kusowkini, Nagu käsete.

Jelitski, Hää sull. [Sisse astujale Tropsatshewile.]

hais venezdone - venezdone! [Tulge aga - tulge aga]

[Tropsatshew tuleb lähemale, nagu harilikult edwis-
tades]. Koh, mis? Kes mõitis?

Tropsatshew. Muidugi mina. Teie piigjard on aga
inestamise väärt hää. Ainult kriitage eneselt ette,
hrra Iwanow ei oleud nõuus minuga mängima!
nätleb: mul valutab pää. Kärva Iwanow - ja valutab
pää! a? Et madame? [Ja armuline proua?] Ma
loodan, ta on terve?

Jelitski. Tänu Jumalale, - ta tuleb kätte.

Tropsatshew [sõbraliku familiariteediga]. Aga kuul-
ge, teie siiatulus - see on ju päris õnn meesugusele
naanehel - hiche - une bonne fortune! [hää õnn]

[Waatab ümber ja näeb Kusowkini.] A, mu Jumal -
na teie olite siin?

[Kusowkin rumardab maiskides.]

Jelitski [kovasti Tropsatshewile, tõuaga Kusowkini
pääle näidates]. Ja... tema on täna hirmus häbelis,
tee saate aru, eilase rumaluse järel - juha hirm -
mikust saadise palub meie tüviride käest andes.

Tropatshew. Ah! näha, miin on temast üle! ...
 mis te ütlete? See p see on.

Kusovkin [silmi mitte üles tõstes] Olen süüdi,
 päris hullus, võib ütelda tuli pääle.

Tropatshew. Ah! See p see on, Wetrov mõisnik ...

[Jeltskile] Tuleb ka inimesele mõte paha! ...

Selle järel ei ole wiimars nidaagi inestada, kui
 mõni hullumeelne enmast - nõh, ma ei tea milleks
 - kiina kuiskiks peab ... Ja mõni teine, räägibakse,
 kujutab enesele ette, et tal päike ja kuu kõhus on,
 ja kõik, mis te tahate ... He-he! - Nõndakest,
 nõndakest, Wetrov mõisnik!

Jeltski [kes kõneainet muuta tahaks] Ja ... mis
 ma nüüd teie käest küsida tahtsin, Flegont Aleksan-
 drovich, kummas lähme siis jahile?

Tropatshew. Kummas tahate ... Teie näete ju ... mina käin
 teiega ümber ilma häbenemata ... zila ulin siin ja
 tänna, näete, tulin jälle ... Täheksab, ka teie peate mi-
 nuga nõnda ... Sidage, ma küsin Karpatshevi näest.
 Tema teab seda paremini, Tema ütleb meile, kummas
 minna: [laseb saali ukse juurde] Karpatshevi, tule
 siia, vennas! [Jeltskile] Ja laseb koredasti, aga pil-
 jardi pääl ulin mina temast üle.

(Karpatschew tuleb sisse). Karpatschew - Pavel Nikolaitsh
tahab homme jahile suita - kuhu siis minna - a ?

Karpatschew, Säidame Kolobersaomasse, Wõhrjani juurde.
Süäl peab praegu palju tetri olma.

Jeletski. Kas kangel siit ?

Karpatschew. Chaanteed mõnda kolmsümmend mersta,
aga külateed, ümber, saab mõhem.

Jeletski. Nah, hüwa. (Kabinetist tuleb Praskowja
Iwanowna sisse.) Mida soovid ?

Praskowja Iwanowna (Jeletski es kumardades). Prava
palub teid enise juurde.

Jeletski. Mis pärast ?

Praskowja Iwanowna. Ei wõi teada.

Jeletski. Ütle, et kohe tulen. (Tropatshewile). Teie lubate ?

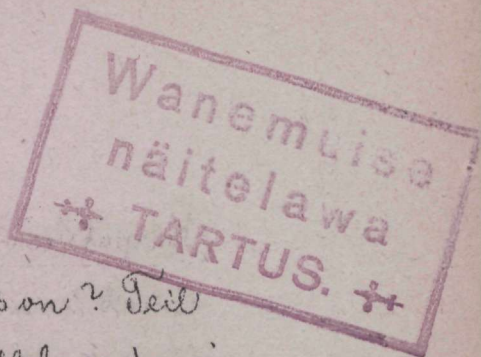
(Praskowjalähel ära.)

Tropatshew. E-eh, Pavel Nikolaitsh, et teil häbi ei ole
küsida... kinge Jumala pärast...

Jeletski. Meie ei lase teil kama wadata.

(Sahel ära. Kusowkin, kes kõiki aeg saali ukse lähed-
dal on seisnud, tahab seda silmapilku karwitada
ja ära minna.)

Tropatshew (Kusowkinile). Kuhu siis tee, minnas, ku-
hu ? Jääge siis, lobiseme natuke.

Kusonkin. Mul on tarwis...

Tropatshew. Ah, jätke, mis saol tarwis on? Teil on, mõis olla, häbi... Tühi asi! Kellele seda ei juhtu: (Wõtab kimal käe alt kinni ja toob ta ette.)
 Eidage, see tähendab, ma tahan ütelda: kellega ei juhtu jüma... aga awalikul ütelda, teie panite meid eila inestama! Missuguse samaduse inimene üles liidis! On aga kuulend, kui mõtled!

Kusonkin. Rõhken rümalusest.

Tropatshew. Nõnda, nõnda, aga siisgi inestamise väärt. Missparast just: tütar? - Ime! Aga kinnistage nüüd otsukohuselt: missugust tütreist teie ennast lahti ei ütles - a? (Karpatshevide)
 Tema suu ei ole sarnast - a? mis sa arvad?
 (Karpatshevi naeratab.)

Kusonkin (tahab oma kätt Tropatshewi käest vabastada). Euhage.

Tropatshew. Aga missparast te eila meie pääle nõnda vihases jaitse... a? Ei, ütlege! -

Kusonkin (pääd ära pooretis, pooli häälega).

Olen süüdi.

Tropatshew. See'p see on. Noh, Jumal annab teile andeks... Siis tütar? (Kusovkin vaikib). Kuule armas inimene, miks te kunagi minu poole ei sõida? Ma mõtaksin teid ilusasti vastu Kusovkin. Täna näga:

Tropatshew. Minu juures on häa (~~kaas~~ ~~koos~~) küsige kas või selle käest. (Näitab Karpatshevi pääle.)

Teie jutustasite mulle jälle Wetrowost.

Kusovkin (tumedalt) Nagu käseti.

Tropatshew. Aga teie ei ole, mulle näitab, täna veel Karpatshevi teretanud. (Karpatsheville.) Karpatshe, sa ei ole Wassili Semjonõtshi eilast wiisi teretanud?

Karpatshew. Ei ole täsi.

Tropatshew. Eh, mennis, see ei ole ilus.

Karpatshew. Aga mina, lubage, otsekohes...

(Äärib lahtiste nätega Kusovkini poole, Kusovkin taganeb, Kabineti uks avaneb autu ja sisse tuleb Jelitski. Ta on rahmatu ja aritatud.)

Jelitski (parameelega) ehk mulle näitab, ma palusin teid, Elegant Aleksandriõtsh, härra Kusovkinit rahule jätta...

(Tropatshew pöörab inestades "umber" ja waatab
Teletski otsa. Karpatsheu jääb liikumata seisma.)
Tropatshew (mitte ilma nohmatuseta.) Teie, mind...
Ma ei mäleta...

Teletski (nälgis kuivalt ja terawalt edasi.) Ja,
Flagant Aleksandritsh, ma pean tunnistama,
ma inestan, mis nalja see teile teeb, teie kas-
matuse... teie hariduse juures... ma julgen
ütelda, niisuguse kühisti naljadega tegemist
teha ja mul kaks päeva järgimööda...

Tropatshew (annab näoga Karpatsheville märku,
kui silmapilks tagasi kargab ja ennast sirgu ajab.)
Aga, lubage, Pavel Nikolaitsh... ehina, misidugi
... Aga süügi, mina... olen täiesti teiega ühes
nõuus... ehk küll teiselt poolt... Aga mis, kas
teie abisaasa teeme on?

Teletski. Ja... ta tuleb warsti... (Naerdes ja
Tropatshewi nätt pigistades.) Ma palun, wahanda-
ge mind... Ma olen täna natuke halwastujus.

Tropatshew. Oo, jätke, Pavel Nikolaitsh, see ei tee
wiiga... Päälegi, teil on õigus... niisuguste
inimestega liig sõbralikult "umber" näia, see

ei kõlba kuhugi... (Teletski raputab ennast natuke.) Missugune tore ilm täna on! (Minuti pikk vaikus.) Ja, nõnda see on, teil on õigus... liiga väike maal elada - päris sunetus! On se rouille à la campagne. (Inimene röstetab maal ära)... Hirmus... Igav on, teate... Kus sinu valida...

Teletski. Ma palun teid, ärge seda enam meelde tulutage, Flegant Aleksandrõtsh, alge nü lahke...

Tropatshew. Ei, ei, ma näisama; nii üleüldiselt. (Jälle väike vaikus.) Ma vist teile ei rääkinud... Ma sõidan tuleval talvel väljamaale.

Teletski. Aa! (Kusaskinile, kes jälle ära minna tahab.) Jääge siia, Wassili Semjonõtsh... Mul on teiega rääkida

Tropatshew. Ma mõtlen nii aastat kaks väljamaale jääda... Aga kuhu jääb siis madame (armuline prona)? Saab meil aru oluma teda täna naha?

Teletski. Muidugi. Aga kas teie ei tahaks nii kaua aega jalutama minna? Väete, missugune ilm? Un petit tour (väike kõike)? Ainult lubage,

et ma naassa ei tule. Ma pean Wassili Semjonotshi-
iga rääkima... aga ma tulen mõne minu-
ti pärast...

Tropatshew. Olge nagu kodus, hehe, minnarmas
Pavel Nikolaiš! Oendage oma asi ära ilma
et ruttaksite, mis aga mii kama saame ühes
selle suureluga siin looduse ilu maitsma!..

Loodus - näil, mul üle kõige! Tule siia,
Karpatshew! (Sähel Karpatshewiga ära)

Teletski (läheb neile järele, paneb ukse kinni,
tuleb Kussovskini juurde tagasi ja paneb näed
risti). Aunstatud härra! Eila pidasime teid
tiilinorijaks ja purjus inimeseks; täna pean
ma teid laimajaks ja salasepitsejaks pidama
... Palun, ärge mulle mahile rääkige!... sala-
sepitsejaks ja laimajaks. Olga Petrovna rääkis
mulle näin ära. Teie ehk ei vodenid seda,
aunstatud härra? Kuidas teie mulle oma üles-
pidamist seletate? Täna hommiku seletate teie
ise mulle, et see, mis te eila ütlesite, selge ja
puhas male on... Väüdsama aga, minu
nassega rääkides...

Kusovkin, ma olen süüdi... chimu süda...

Teletski, chimul ei ole teil südamega asja, ma näsin teie käest uuesti: teie waletasite ju?

(Kusovkin mainib). Waletasite teie?

Kusovkin, ma seletasin teile juba, et ma eila ise ei teadnud, mis ma rääkisin.

Teletski, Aga täna te teadsite, mis te rääkisite. Ja selle järel on teil veel nii palju julgust, et te korralikule inimesele näkku waatate? Ja teie ei ole veel häbi pärast surnud?

Kusovkin, Pawel Winklaitsch, teie olite, Jumala eest, liiga wali minu wastis. Mõtlege omati armulikult järele, mis kasu wõis mul minni jutustamisest Olga Petrownaga olla?

Teletski, Ma ütlen teile, mis kasu. Teie lootsite selle rumala muinasjutuga teina kaastundmust äratada. Teie lootsite teina suuremeelsuse pääle... raha oli teil tarwis, raha... Ja, ja, raha. Ja ma pean teile ütleva, teie olite oma eesmärgile jõudnud. Kuulge siis: meie olime naesega otsustanud, teile tarwilikku summat maksta, et teie elu kindlustatud oleks, kuid selle tingimisega...

Kusovkin. Aga mina ei taha midagi!

Telitski. Ärge mulle waheli rääkige, arustatud härra! ... Selle tingimisega, et teie omale elukohta kuhingi siit kaugemalt walite. Mina aga, omalt poolt, liisan veel järgmist juurde: meie käest seda summa wastu wõttis, tunnustate teie sellega, et te waletanud olete. ... Ma näen, see sõna sünnitab teile kannanahka — teie tunnistate, et te seda wälja mõelnud olete, ja järjekult ennast igast õigusest lakti nitlete. ...

Kusovkin. Mina ei wõta teie käest mitte kupaikat!

Telitski. Kuidas, härra? Tähendab, teie ajate wastu?

Tähendab, ma pean mõtlema, et teie tätt rääkisite?

Olge nii häa, selitage ometi üheskord!

Kusovkin. Mina ei wõi midagi nitelda, mõtelge minust, mis tahate, aga mina ei wõta midagi.

Telitski. Ja aga, mille järule see siis wälja näib!

Teie miimati, jätate veel siia!

Kusovkin. Iuba täna ei saa mind siin olima.

Telitski. Teie sõidate ära! Missuguse seisusewõrda jätate teie aga Olga Petrowna? Mõtelge wähe- malt selle pääle, kui teil veel põrmukeneegi

hinnad must järel jäänud on.

Kusovkin. Saake mind minna, Pavel Nikolaistsh.
Jumala eest, minu pää näib ringi, mis te mi-
nust tahate?

Teletski. Ma tahan teada, võtate teie selle raha
vastu? Teie, võib olla, arvate, et see summa
väike on? Meie anname teile kümme tuhat
rubla.

Kusovkin. Ma ei või midagi vastu võtta.

Teletski. Si või? Tähtsaks, minu naene on teie...
Keele ei paenu seda sõna välja ütelda!

Kusovkin. Mina ei tea midagi... Saake mind
minna. (Tahab minna.)

Teletski. See on liig. Tead sa ko, et ma sind sun-
nida võin sõna kuulma!

Kusovkin. Mis kombel, julgen küsida?

Teletski. Ärge minu kannatust lõpetage... Ärge
mind sarnase meelde tuleutama, kes teie olete!

Kusovkin. Mina olen päline aadelimees...
See olen mina!

Teletski. Tore aadelimees, midagi ütelda?

Kusovkin. Olgu, missugune on, aga osta teda ei saa.

Teletski. Kuulge...

Kusovskin. Peterburis oma alamatega võite nõnda imber kõia.

Teletski. Kuulge, nangesaeline vanamees! Teie ei taha uneti oma häategijat haavata? Teie juba tunnistasite korda, et tui sõnad õiged ei ole; mis maksab teile teile Olga Petrovna't lõpsuki-kult rahustada — ja raha vastu võtta, mis me teile parame? Või oletu tui nii rikas, et teile kümme tuhat rubla midagi ei ole?

Kusovskin. Rikas ma ei ole, Pavel Nikolaitsh, aga tui kingitus on liiga kibe. Juba nõnda-gi olen ma küllalt häbi alla meelama pida nud... ja! Teie räägite praegu, et mul raha tarvis on; mul ei ole mitte raha tarvis. Mitte rublatgi tee päält korasa ei võta ma teie näest.

Teletski. Oo, ma saan tui plaanist aru! Teie teete, nagu ei oleks teie mitte oma kogu püüdja; teie loodate sel kombel rohkem saada. Viimast korda ütlen ma teile: kas võtate selle raha meie kõest vastu neil tingimistel, mis ma

teile selitasin, või tarwitan mina niisuguseid
abivõõrsid... niisuguseid abivõõrsid...

Kusovkin. Mis te minust uneti tahate, Issand
Jumal! Wähe on teile seda, et ma ära sõidan;
teie tahate, et ma ennast määraksin, teie tahate
mind ära osta... Koh, siis ei, Pawel Kirwlaitski,
seda ei ole!

Telitski. Oo, kurat wõtku! Ma sulle...

(Sel silmapilgul on akna all aias Tropicsheri häält
kuulda, kes laulab: „Ma siin, Inesilja, ma siin, akna
all.“) See on wäljastatamata! (Anna juurde

minnes) Ma tulew kobe... kobe... (Kusovkini)
Ma annan teile weerand tundi aega järelemõt-
lemiseks... ja siis ärge juba murisege! (Sähel ära)

Kusovkin (urssi) Mis nad minuga teewad, Issand!
Parem ennasti juba elawalt maha mätta lasta.

Otsas olen ma. Minu keel - minu waenlane. See
See suurhõnna... Ta rääkis ju minuga, nagu
kaeraga, Jumala eest... Nagu ei oles minul
hingega olemasgi!... Koh, kas tapen ta mind või
ära... (Kabinetist tuleb Olga; tal on paber käes.

Kusovkin vaatab ümber.) Jumal...

Olga (kaheldes Kusovkini juurde minnes). Ma tahtsin teid veel kord näha, Wassili Semjonõtsh...

Kusovkin (ilma et tema pääle vaatades.) Olga Petrowna... miks... teie una abinaasale...
kõik ära rääkisite...

Olga. Mina ei ole kunagi midagi tema eest var-
janud, Wassili Semjonõtsh.

Kusovkin. Ja.

Olga (ruttu). Ja uskus mind... (Madalann. hää-
lega.) Ja ta on nõigeega nõuus.

Kusovkin. Nõuus? Millega on ta nõuus.

Olga. Wassili Semjonõtsh, teie olete hää... teie olete
aius inimene... Teie saate minust aru. Ütelge
ise, mõite teie süra jääda?

Kusovkin. Ei mõi.

Olga. Ei, kuulake... Ma tahan teie arvamist
teada... Ma olen teist lugu pidama õppinud,
Wassili Semjonõtsh... Rääkige, rääkige avalikult..

Kusovkin, mina mõistan teie lahkust, Olga Petrow-
na, mina, uskuge mind, mõistan ka lugu pidada
... (Jäät peatama ja räägib ohates edasi.) Ei, ma

ei või mitte jääda, — kuidagi ei või. Saan veel
 viimati lüüa vanas eas. Ja mis sääl ka salata? —
 Nüüd olen ma niidugi magusaks jäänud, noh,
 ja peremest ei olnud ka ammu enam majas...
 ei olnud kedagi, noh siis, teate... Olga vanad
 mehed elavad ju alles veel; nemad ei ole ju seda
 unustanud... ma olen ju tõesti kadunud ajal
 narii mänginud... Kezi hirmu all olen mõni-
 kord tula tempa teinud, ja mõnikord ka ise...
 (Olga pöörab ära) Ärgel saage kurvaks, Olga
 Petrovna... Viimati olen ju mina... mina
 olen ju teile siiski võõras inimene... jääda
 ma ei või.

Olga. Kiiruga sel korral... võtke... see...

(Uutab talle paberi.)

Kusovnin (võtab investusega vastu) Mis see on?

Olga. Meil... meie määrane teile... summa
 raha... teie Wetrowi väljastamiseks... ka loo-
 dan, et teie seda meie poolt — — — minu poolt
 mitte tagasi ei liika...

Kusovnin (lasel paberi maha kukkuda ja katab
 näo nätega kinni). Olga Petrovna, mis pärast

siis ka teie, ka teie mind haavate?

Olga. Kuidas?

Kusovkin. Teie tahate ennast minust lantsi osta. Aga ma ütlesin ju teile, et mul mingisuguseid kändusi ei ole... Kust teie teate, et ma seda võiks mitte välja mõelda ei ole, et mul mitte, viimati, plaani ei olnud...

Olga (temale elavalt vahel näevides) Kui ma teid mitte ei usun, oleksime meie siis rõõms olnud...

Kusovkin. Teie usute mind - mis mulle siis veel vaja on, misjaks mulle see paber? Ma ei ole ennast lapsest saadik hullitanud... ega ma seda vanas easgi tegema ei hakka? ... Mis mulle vaja? Tõuk liba - ja see on võik. Kui teie mind usute... (Peatab.)

Olga. Ja, ja, ma usun teid. Ei, teie ei peta mind mitte - ei. Ma usun teid, usun...

(Kalustab teda ära ja surub oma päa terra rinnale.)

Kusovkin. Armuline, Olga Petrovna, jätkke... jätkke... Olga... (Sangeb wankudel tooli pääle pab. p.)

Olga (hoiab tema ümber ühe näoga kinni,
mitab teisega ruttu pakeri üles ja surub en-
nast tema ligi.) Teie võisite mõrrale, rikkale
naisterahvale ei ütelda, - teie võisite minu
mehele ei ütelda, aga tütrale, oma tütrale teie
ei või, teie ei tohi ei ütelda... (Pistab temale
pakeri pihnu.)

Kusovkin (pakerit vastu võttes, pisanatel.)
Olga, Olga Petrovna, olgu, nagu tahate, käs-
nige mis tahate, ma olen valmis, ma olen
rõõmus - käsige, kas või ilma otsa lähen.
Nüüd võin ma ära surra, nüüd ei ole mul
midagi tarvis... (Olga pühit näotungiga tema
pisaraid.) Ah Olgaene, Olgaene - -

Olga. Ärgemutke, ära nuta... Meie saame
vahel kokku... Sina näid siin...

Kusovkin. Ah, Olga Petrovna, Olgaene, .. Kas
olen mina see, kas see ei ole unis?

Olga. Jäta nüüd, jäta...

Kusovkin (äkki ruttu.) Olgaene, tõuse üles; tul-
dakse. (Olga, kes temale peasegu põlvedel päale
istunud on, sargab ruttu üles.) Antke ainult

oma näsi, näsi, minnast korda. (Sundlib
antur Olga näth. See lähleb eemale. Kusovnin
tahab püsti tõusta, aga ei saa. Paremaltpoolt
uresest tuleb Jelitski ja Tropatshew; nende
taga Karpatshew. Olga lähleb neile vastu, Kusov-
nikinist mööda ja jääb seljaga minnase poole
seisma.)

Tropatshew (kunnardades ja edvistades) Enfin -
 (minnaks) - meil on äärm teid näha, Olga Petronna.
 Kuudas teie teewis on?

Olga. Täna - ma olen terve.

Tropatshew. Teie on nägu, nagu natuke...

Jelitski (waheli rääkides) Meie ei ole mõlemad
 täna nagu natuke päris oma wõõras...

Tropatshew. Ka sellis arjas üks meel, hiku. Aga
 aed on teie ime ilus.

(Kusovnin tõuseb wäewaga püsti.)

Olga. Ma olen väga rõõmus, et ta teile meeldis.

Tropatshew (nagu haawatud) Aga kuulge, ma
 ütlen teile - ta on nilitor - mais cest tris
 beau, tris beau (aga väga ilus, väga ilus)...

Alleed, lilled - ja ilu ilutse nois... Ja, ja.

Suodus ja luule - need on kaks minu nõrkust!
 Aga mis ma näen? Albumid! Just nagu pää-
 linna salongis!

Teletski (tahendusrikkalt naise pääle maadates,
 rõhuga). Kas soovid selle asjaga toime?

(Olga nimitab päaga, Tropatshew pöörab miisa-
 kuse pärast eemale.) Ja müttis vastu? Hm!
 Hää küll. (Teda nature kinnalt miies.) Ma
 kardan sulle, et ma teevet seda luugu ei usu,
 aga ma kiidan sinu tegu. Kodune raha maks-
 sab enam kui kümme tuhat.

Olga (läheb Tropatshewi juurde tagasi, kes albumid
 lausa pääl maotama tahtis harrata.) Mis teie siin
 teete, Flegont Aleksandrõtsh?

Tropatshew, Misama. . . Teie album - näete. See
 kõik on nii kena. Ütelge, teie ei ole mitte Koss-
 inskidega tuttav?

Olga. Ei ole tuttav.

Tropatshew. Kuidas, ja ka enne ei ole nud tuttav?
 Saage tuttavaks - ma soovitan teile. See on meil
 siin pea kõige parem maja kreisis, ehk teiegi
 üteldas, oli kõige parem maja kuni eilse päevani,
 haha!

Teletski (on wahkajal Kusowkini juurde läinud.)

Teie wõtate raha wastu?

Kusowkin. Wõtan.

Teletski. Tähendab - teie wõletasite?

Kusowkin. Wõletasin.

Teletski. Oa. (Tõrjab Tšopatshevi poole, kes Olga
ees oma osawust näitab ja oma keha paenutab.)

Olga näete, Flegant Aleksandrõtsh, meie teiega
naersime eila Wassili Semjonõtshi üli... aga
tema on omi oma protsessi wõitnud...

Küüdsama on teade tulnud. Selle aja sees,
kui meie aias jolutasime.

Tšopatshew. Mis te räägite?

Teletski. Ja, ja. Olga ütles mulle küüdsama,
aga küsige tema enese käest.

Tšopatshew. Kas tõesti, Wassili Semjonõtsh?

Kusowkin (kes kõiks aeg kinni elenduse lõpuni
naeratab, nagu laps, ja räägib seespidistest pisa-
ratist wärisewa häälega.)

Ja, ja. Saab mulle, saab mulle.

Tšopatshew. Suovin teile õnne, Wassili Semjonõtsh,
suovin õnne. (Posti häälega Teletskile.) Ma

mõistaw... teie loimetate teda wiisakal kom-
bel emale silase....

(Jelitski tahab kinnitada, et ei.) Ku ja... ja...
ja kui auussalt, suuremeelselt, peenikeselt...
Wäga häa, väga häa. Ma olen valmis kihla
medama, et see mõte (magusa näeratusega Olga
pooli) teie prouale päha tuli... ehk küll ka teie,
muidugi... (Jelitski naeratab. Trepatshew
räägib kõvasti edasi.) Wäga häa, väga häa.
Teie peate siis niid, Wassili Semjonõtsh, sinna
elama asuma... Mõisat pidama hakkama...

Kusowkin. Muidugi.

Jelitski. Wassili Semjonõtsh ütles mulle niid-
sama, et ta iseigi tänas sinna sõita tahab.

Trepatshew. Ja veel kuidas! Ma saan teinud
kõrsitusest väga hästi aru. Ha, pagan võtku,
medasivad inimest sinna pidi, medasivad ja
medasivad, - noh, ja wiimati, sai mõisa
kätte... Kuidas ei tahaks siis mitte oma ma-
randust waadata? Eks ole nii Wassili Semjonõtsh?

Kusowkin. Nimelt nõnda.

Trepatshew. Teie peate ju, ma arwan, ka sinna
sõitma.

Kusovkin. Kuudas muidu. Tarmis kõik kurda seada.

Tropatshew. Teie ei või siis aega võtta (Pilgutas
Teletskile silmis). Kuis on mees, see Zotshkoff, see
teenistusest lahkunud advokaat! Ma arvan, see
on juv kõis tema tegu! (Kusovkinile). Noh, kas
olete ka rõõmus?

Kusovkin. Kuudas siis muidu, kuudas siis mitte
rõõmus olla?

Tropatshew. Teie lubate, et ma uues kohas teid waa-
tama tuleks... a?

Kusovkin. Palju aami, Flegant Aleksandraõtsh.

Tropatshew (Teletski poole). Pavel Nikolaitsh, kuudas?
Oleks tarmis Witroko liikusid teha?

Teletski (nature kaheldus). Ja... minugi pärast... ja.

(Läheb saali ukse juurde). Kutsuge Trembinski siia!

Trembinski (ruutu ukse tagast väljast karates). Mis
käsate?

Teletski. A! teie olite siin... pudel shampanjert!

Trembinski (ära kodudes). Nagu käsate.

Teletski. Ja, kuulge! (Trembinski ilmub jälle.)

Ma nägin nagu saalis härra Ivanomit - siis
paluge teda siia.

Frembinski. Nagu näete.

Tropatshew (Oлга juurde minnes, kus kõik aeg albumilaua juures seisid, pea silmad mahi löi, pea neid tava Kusovkini päale tõstis.) Madame, (Prana) Kowinskaja saab väga rõõmus olima teiega tuttavaks saada... enchantée, enchantée (suvipäraline). Ma loodan, et ta teile meeldib... kindra olen tema mõjas täiesti nagu una inimene... Tark naisterahvas ja, teate, nii...
(keerutab käega õhus.)

Oлга (naeratades.) Aa.

Tropatshew. Küll te näete. (Frembinski tuleb pudelitega ja klaasidega kandikui pääl sisse.)
Aa! Ah, Wassili Semjonõtsh, lubage, et ma teile kõigest südamest õnne soovin...

(Ivanow tuleb sisse, jääb ukse juurde seisma ja kumardab.)

Oлга (lahkelt Ivanowile.) Tere, ma rõõmustan väga, et teid näen... Kas olete kuulnud...
teie sõbrala saab Wetrow...

(Ivanow kumardab veel korra ja hiilib Kusovkini juurde. Frembinski toob kõigile klaasid.)

Iwanow (poole häälega ja ruttu Kusonkinile.)

Wassili, mis nad lürawad?

Kusonkin (na poole häälega.) Ole wait, Wanja, ole wait, ma olen õnnelik...

Tropatshew (klaasi käes). Kuu naisaomaniku terwiseks!

Käin (pääle Iwanowi, kes oma klaasi tühjaks ei joo.) Tema terwiseks! Tema terwiseks!

Karpatshew (hassihäälega, meel kord, üksi.)

Pikka äga!

(Tropatshew naotab kwijsalt tema pääle, ta rõõmitab. Kusonkin tänab, kumardab, saeratab, Teletski peab ennast ametlikult üles, Ülgal on piinlik, ta on valmis nutma hakkama, Iwanow imestab ja wahib altkulmu.)

Kusonkin (wärisewa häälega.) Subage mind mind ... minu jaoks niisugusel tähtsal päeval, kõige haategemiste eest oma tänu avaldada ...

Teletski (temale wahel rääkides, waljult.) Äga mis eest siis, mis eest teie meid tänate, Wassili Semjonõtsh? ...

Kusonkin. Ja. Äga süügi, teie olite ju minu

häätegijad. . . Mis aga minu eilasessel — kuidas
nüüd ütelda — ülespidamisesse punitub, siis
andke wanaahele suuremeelselt andeks. . .

Jumal seda teab, millest ma eila pahases
saama pidin, või mis ma rääkisin.

Telitski (jälle tumala wahile rääkides) Noh, häa
küll, häa küll.

Kusowkin. Ja mis põhjus oli pahases saada?
Noh, mis see siis tegi. . . Härrad tegivad na-
tuse nalja. . . (Olga pääle waadates) Aga, ei,
ma ei räägi ühti. Jumalaga, minu häätegijad,
olge terved, rõõmsad, õnnelikud. . .

Propatshew. Mis teie siis nii jumalaga jätate,
Wassili Semjonõtsh, — teie ei sõida ju mitte
Astrahani. . .

Kusowkin (liigutatud, räägib edasi) Andke
Jumal teile naise õnnistust. . . minu aga. . .
minul ei ole enam midagi Jumala käest paluda —
ma olen nii õnnelik, nii. . . (Jääb peatama
ja püüab mitte mitma hakata.)

Telitski (kürwale, iseenesele) Mis sugune etendus. . .

Kunas sõidab ta minema?

ing.

Olga (Kusovkinile) Jumalaga, Wassili Semjonovitš
... kui oma juurde elama asute - ärge meid
ära unustage!... Ma rõõmustan väga, kui teid
näha saan (kasasema häälisega) ja teiega üksi-
rääkida võin...

Kusovkin (tema kätt suudeldes) Olga, Petrovna...
Küll Jumal teile seda tasub.

Jelitski. Ah, hää küll, hää küll, jumalaga...

Kusovkin. Jumalaga... (Kumardab ja lähleb
ihtes Ivanoviga saali ukse poole: Kuis saada-
vad teid. Tropatshew hüüab läve pääl veel
word: „Elaagu uus mõisnik!”)

(Olga lähleb ruttu kabinetti.)

Tropatshew (pöörab Jelitski poole ja koputab talle
õla pääle) Aga teate, mis ma teile ütlen?

Teie olete kõige suuremeelsem inimene.

Jelitski. O, ma palun teid! Teie olete liiga
lahke....

(Eesriie langeb.)

